

EL CODI PONTIFICI

**Els dogmes de l'Església catòlica:
la ficció més gran de la història del cristianisme**

**Aquest llibre retorna l'Església catòlica als seus orígens,
sense dogmes i sense una jeraquia de grans sacerdots.**

JOAN MASUET PUXEU

EL CODI PONTIFICI

**SOBRE ELS DOGMES
DE L'ESGLÉSIA CATÒLICA
I LA INSTITUCIÓ ECLESIASTICA**

Joan Masuet Puxeu

Web: www.joanmasuet.com

A/e: tarc@coac.net

L'ànima del món és l'esperit de Déu, l'esperit de la veritat que és present en l'univers i en la nostra existència. Això és el que la humanitat ha de redescobrir... Tot el meu treball ha crescut i s'ha desenvolupat al voltant de la reflexió espiritual.

SUSANA TAMARO

Oració a Jesús

Jesús, tu que has viscut unit sempre al Pare i has fet sempre la seva voluntat, que has vingut a donar testimoni de la veritat i que ets la referència fonamental de les nostres vides, ajuda'ns en el nostre camí i fes que sapiguem acceptar la nostra creu per tal que puguem vèncer el mal i la mort i ressuscitar amb tu per sempre més.

JOAN MASUET

I

SOBRE ELS DOGMES DE L'ESGLÉSIA CATÒLICA

EVANGELI

Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 10,21-24)

En aquell temps, Jesús, ple de l'entusiasme de l'Esperit Sant, digué: "Us enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills tot això que heu amagat als savis i als entesos."

Evangelí segons sant Mateu (Mt 23,8-12)

"Però vosaltres no us heu de fer dir mestres, perquè, de mestre, només en teniu un, i tots vosaltres sou germans; ni heu de donar a ningú el nom de "pare" aquí a la terra, perquè, de pare, només en teniu un, que és el del cel; ni us heu de fer dir guies, perquè, de guia, només en teniu un, que és el Crist. El més important de vosaltres, ha de ser servidor vostre. Tothom qui s'enaltirà serà humiliat, però tothom qui s'humiliarà serà enaltit."

Doncs bé, a pesar del que els diu Jesús, la institució eclesiàstica ha fet tot el contrari, els entesos, és a dir, els teòlegs, s'han obstinat a construir unes teories que només entenen ells, misteris i dogmes, que per definició són indesxifrables.

El fet és que quan vols aprofundir en l'evangelí i esclarir coses amb l'estament eclesiàstic et pots trobar que et diguin: "Ah, això és cosa dels teòlegs!" O que simplement, no tenint altres arguments, es riguin de tu i es neguin no ja al debat sinó fins i tot al diàleg. Ells tenen, i només ells, la veritat de la interpretació de les sagrades escriptures, d'una manera dogmàtica i fonamentada en les teories que al llarg de la història han construït els entesos, és a dir, els teòlegs. Tota la doctrina oficial es troba subordinada al que ells diguin, tota la resta és equivocada, si no herètica.

EL NOU TESTAMENT

Jesús contestà: “Teniu raó: jo sóc rei. La meva missió és la de ser un testimoni de la veritat; per això he nascut i per a això he vingut al món; tots els que són de la veritat escolten la meva veu.”

L'Antic Testament ens parla del Déu de justícia, de la necessitat de conversió i de fer penitència. Anuncia grans esdeveniments, perquè el regne de Déu és a prop.

Jesús ve a revelar Déu d'una manera diferent de com ho havien fet els profetes de l'Antic Testament.

Ens revela la Bona Nova:

Jesús ens diu que la gran revolució –els grans esdeveniments– s'ha de produir en el cor dels homes.

Que hi ha una llei que està per sobre de totes les altres, que és la llei de l'amor.

I que aquesta llei implica fer el bé, és a dir, obrar correctament.

Que Déu ens estima i que vol el nostre bé i la nostra felicitat.

Que Déu és amb els qui pateixen.

Que cerca els esgarriats.

Que dona sentit al dolor, perquè hi ha una resurrecció que suposa el triomf sobre el mal i la mort.

Jesús ens diu també com hem de ser:

Feliços els pobres en l'esperit...

Els humils, els nets de cor, els compassius

Els qui treballen per la pau

Els qui tenen fam i set de justícia

Els qui són perseguits pel fet de ser justos

I diu que allò que ens salva són les nostres obres d'acord amb la voluntat del nostre Pare del cel:

No és aquell qui diu “Senyor, Senyor”, sinó aquell qui fa la voluntat del Pare.

Més aviat aquells qui escolten la paraula de Déu i la compleixen.

Allò que feu pel més petit de tots m'ho feu a mi.
I així successivament.

També ens diu que serem jutjats segons el que hàgim fet d'acord
amb el nostre talent.
I que tothom trobarà la seva justícia en Déu.

El cristià és la persona que viu unida a Crist i obra en conseqüència.

Sant Pau ens diu que:

A partir d'aquest fet de la unió del creient en Crist, tot canvia: "Els
qui viuen en Crist són una nova creació. El que era antic ha passat,
ha començat un món nou".

Si hi ha un món nou, també hi ha un home nou, aquell que ha estat
"creat a imatge de Déu en la justícia i la santedat que neixen de la
veritat" (*Efesis 4,24ss*). El vell, "allò que érem abans, ha estat
crucificat amb ell, és a dir, el nostre jo dominat pel pecat ha estat
destruït" (*Romans 6,6*).

Sant Pau, igual que els apòstols, veu Crist ressuscitat, Jesús se li
manifesta, a partir d'aquí, ell creu.

**Crec que la llum que ve de Jesucrist sorgeix del seu interior, és
a dir, de la seva ànima.**

**JESUCRIST REVELA DÉU A LA HUMANITAT
Jesús revela el món espiritual creat per Déu.
I al fer-ho revela com és Déu.**

L'IMPERI CRISTIÀ

Jesús diu: “El meu regne no és d'aquest món. Jo he vingut a donar testimoni de la veritat.”

L'Imperi romà es transforma en l'Imperi cristià amb l'adopció per Constantí, de facto, del cristianisme com a religió oficial de l'Estat. I de la mateixa manera que l'Imperi romà tenia els seus déus entre els quals s'incloïa l'emperador, l'Imperi cristià farà del Déu cristià el seu Déu i també de Jesucrist.

A partir d'aquí l'estructura de govern de l'Església cristiana passa a ser una estructura imperial de tipus piramidal amb l'emperador al cap, que és qui de fet nomena bisbes i convoca concilis per tal d'aprovar allò que més convé al poder establert per al domini del món. D'aquesta manera el poder temporal i terrenal es confon amb el poder espiritual. I l'Església passa a tenir el regne en aquest món, en comptes de considerar, com Jesucrist, que el seu regne no era d'aquest món.

A l'Imperi romà, que passarà a ser amb el temps l'Imperi cristià, li interessa una estructura de poder de tipus imperial. I el que fa al substituir un déu per un altre és consagrar la idea de Jesús Déu; no podia ser d'altra manera. Així també es va poder imposar aquest nou Déu per la força a tota la humanitat on es governa.

Un altre fet d'aquella època, al meu entendre decisiu, és la incultura general en què vivien les masses. A més de no saber llegir ni escriure, la concepció del món que tenien era totalment equivocada, basada en hipòtesis sense cap fonament. En aquest sentit haig de dir que la religió deslligada del fet cultural es converteix sovint en pura superstició i fanatisme. I que les coses aparentment inexplicables en aquell temps es converteixen fàcilment en obra dels àngels o del diable, segons convé a l'autoritat. La incultura tergiversa la realitat. Molts dels evangelis es desestimen perquè barregen fets reals amb d'altres de ficticis. En canvi, els que interessen es consideren inspirats per Déu.

SOBRE ELS DOGMES DE L'ESGLÉSIA CATÒLICA

A l'Església catòlica es podria dir que hi ha l'evangeli i després tota la resta: dogmes i normes diverses pràcticament inamovibles en el temps.

Benet XVI, en una homilia seva llegida a l'audiència del 3-12-2008 que porta per títol *El pecat original en les ensenyances de sant Pau*, llença entre d'altres la següent pregunta:

Existeix el pecat original o no? Què és el pecat original?

La pregunta que, diu el Papa, ha de fer-se tot cristià sobre aquest tema és transcendental. Per què? Perquè en bona mesura la teologia de l'Església catòlica es construeix basant-se en aquest dogma.

Si algun dia s'arribés a la conclusió que el pecat original no existeix, que no és més que una extrapolació interessada des de la història sagrada a la teologia cristiana, tots els dogmes de l'Església catòlica s'enfonsarien. Sense ell, res no se sustentaria i tot canviaria.

Intentaré explicar-ne el perquè.

La teologia del cristianisme catòlic sosté com a dogmes:

1r. Que l'home neix amb un pecat original. O dit d'una altra manera: amb una naturalesa que s'estén al llarg de tota la història de la humanitat des del primer home, que comporta intrínsecament el pecat i com a conseqüència la mort.

Des de les sagrades escriptures de l'Antic Testament en què es narra la creació del món i de l'home per Déu, a través de sant Pau, sant Agustí, etc., aquesta idea es concreta en el dogma del pecat original.

1-A. 1.854 anys després del naixement de Jesucrist el Papa Pius IX declara el dogma de la Immaculada Concepció, pel qual s'afirma que Maria, la mare de Jesús –proclamada mare de Déu–, havia nascut sense pecat original.

1-B. I naturalment i com a conseqüència, 96 anys més tard, en 1950, Pius XII declara que Maria no va poder morir, donat que si no hi havia en ella pecat original no podia haver-hi mort, i que va ascendir al cel en cos i ànima, és a dir, el dogma de l'Assumpció al cel de Maria Verge.

2n. El tema central no serien aquests dogmes (1-A i 1-B), que jo anomenaria menors –pels quals l'Església catòlica s'escora cap al culte a Maria, rés del sant rosari, etc.–, sinó el que es refereix al misteri pasqual, centre del cristianisme, segons el qual, Jesús, el fill de Déu, ve a redimir la humanitat i per això mor crucificat i ressuscita. Perquè és la voluntat de Déu Pare que així sigui, per mèrit del seu propi fill.

3r. Hi ha un altre dogma, el de la Santíssima Trinitat, que afirma que hi ha un sol Déu però tres persones i que es troben en el mateix pla el Pare i el Fill, i que per tant el Fill, Jesús, és Déu igual que ho és el Pare.

La veritat és que se'm fa difícil comprendre que es proclami com un dogma allò que al mateix temps es proclama com un misteri.

Del fet de proclamar Jesús Déu per la gràcia d'aquest altre dogma, es deriven entre d'altres moltes coses que Maria, la mare de Jesús, es converteix automàticament en la mare de Déu. (La veritat és que em sembla una mica exagerat.)

4t. Sobre la institució eclesiàstica

Se'ns diu que a l'Evangeli segons sant Mateu, Jesús va dir a Pere:

“Tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església. Et donaré les claus del Regne del Cel, i allò que lliguis a la terra quedarà lligat al cel, i el que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel.”

Suposant que Jesús digués quelcom a aquest respecte, cosa que no consta en els altres evangelis, en realitat, el que li va dir Jesús perquè la primera part de la frase tingui sentit, és: “I jo et dic, Pere, que sobre aquesta pedra –la fe– jo edificaré la meva Església.” De

fet, si hagués estat per sant Pere no hauria existit mai una Església cristiana sinó dins del judaisme.

Quant a la resta no ha estat mai dit per Jesús, com veurem a la tercera part d'aquest escrit. (Vegeu comentaris al respecte en el nou catecisme holandès, on s'indica que aquestes paraules han estat considerades amb freqüència una interpolació.)

5è. Quant a la infal·libilitat del Papa, seria evident que tampoc existeix si aquests dogmes no són certs.

Si es té en compte, a més, com es proclamen els dogmes: *“en virtut de l'autoritat suprema del Nostre Senyor Jesucrist, dels sants apòstols Pere i Pau i de la nostra personal, anunciem, declarem i definim ser dogma divinament revelat que...”*, seríem davant del cas d'utilització indeguda del nom de Déu en va, de major repercussió en la història de la humanitat.

Els dogmes, en bona mesura, no se sustenten en l'evangelí, són construccions teòriques a partir d'una organització religiosa excloent que reclama per a si tota la veritat i la submissió a ella de tot altre estament. Així s'ha governat el món durant mil cinc-cents anys.

A partir de sant Pau, se'ns diu que allò que ens salva és la fe en Jesucrist i que és per ella que l'home se salva i no per les seves obres. (Encara que després sant Pau, a una de les seves cartes als Corintis, farà un gran discurs sobre les obres fetes amb amor.)

Però el fet és que l'Església imposa la fe, no només en Jesucrist, sinó també en els seus dogmes, com a condició *sine qua non*.

Jo crec que l'ésser humà és l'amo del seu propi destí i que és a través de les seves obres que es construeix i se salva, d'acord amb les lleis de la creació universal que existeixen des del principi dels temps i existiran fins a la fi. Lleis d'acord amb les quals el creador, el nostre creador, ha fet el món.

Crec que Déu ha fet l'home lliure per a obrar en un sentit o en un altre, i crec que en l'ésser humà hi ha una ànima i un sentiment universals que transcendeixen la seva vida i li donen sentit i

direcció. Efectivament, crec que l'home és temple de l'esperit de Déu, i que, si l'escolta, sabrà sempre com obrar correctament.

Crec que no hi ha ningú en aquest món que tingui autoritat per a imposar tants dogmes, sobre temes en què a l'evangeli no es diu res sinó més aviat tot el contrari, excloent, a més, de l'Església a tot aquell qui es troba disconforme amb aquests.

1. EL PECAT ORIGINAL

(Referències 1r, 1-A i 1-B de l'apartat anterior)

Benet XVI diu, a la seva audiència del dia 3 de desembre de 2008, parlant sobre el pecat original en els ensenyaments de sant Pau:

“En la catequesi d'avui tractarem les relacions entre Adam i Crist, delineades per sant Pau en la coneguda pàgina de la carta als Romans (*Rm 5, 12-21*), en la qual lliura a l'Església les línies essencials de la doctrina sobre el pecat original. En veritat, ja en la primera carta als Corintis, tractant sobre la fe en la resurrecció, sant Pau havia introduït la confrontació entre el primer pare i Crist: “Perquè així com per Adam tots moren, així també pel Crist tots tornaran a la vida. [...] El primer home, Adam, vingué a l'existència amb una ànima vivent; el darrer Adam, amb l'esperit vivificant”.

“Per aquesta raó, així com per un sol home va entrar el pecat al món, i pel pecat, la mort” (*Rm 5,12*). Per això, si en la fe de l'Església ha madurat la consciència del dogma del pecat original, és perquè aquest està inseparablement vinculat a un altre dogma, el de la salvació i la llibertat en Crist. Així doncs, mai no hauríem de tractar sobre el pecat d'Adam i de la humanitat separant-los del context de la salvació, és a dir, sense situar-los a l'horitzó de la justificació en Crist”.

“Però, com a homes d'avui cal que ens preguntem: Què es el pecat original? Què ensenya sant Pau? Què ensenya l'Església? És sostenible també avui aquesta doctrina? Molts pensen que, a la llum de la història de l'evolució, no hi hauria ja lloc per a la doctrina d'un primer pecat, que després es difondria en tota la història de la humanitat. I, en conseqüència, també la qüestió de la redempció i del Redemptor perdria el seu fonament. Per tant: hi ha el pecat original o no?”

La doctrina eclesiàstica del pecat original es fonamenta en les epístoles de sant Pau als Romans i als Efesis i ha estat definida pels concilis de Cartago i de Trento.

La teologia ha volgut relacionar, des de sant Pau, el pecat original amb el misteri pasqual de la redempció del pecat per Crist. Es diu que el dogma del pecat original està lligat inseparablement a un altre dogma, el de la salvació i la llibertat en Crist.

Sant Agustí (354-430) considera també que tots els homes es troben contaminats pel pecat original i que no poden obtenir la salvació pels seus propis mitjans sense la gràcia de Déu. Considera així mateix –des de la seva experiència– que hi ha relacions entre el pecat original i el desig sexual.

Considera, també, que no hi ha salvació fora de l'Església, i com a conseqüència creu en la prevalença de l'Església sobre l'Estat.

Les seves idees sobre la salvació, el pecat original i la sexualitat, així com sobre molts altres temes, van influir en els teòlegs posteriors durant segles.

Tot això va esdevenir doctrina oficial, i dogma de l'Església, i es va considerar herètic i excomunicà a tothom qui opinava el contrari –cosa que segueix fent-se encara avui–, és a dir, d'alguna manera, a tothom qui opina que l'home és lliure per decidir fer el bé o el mal.

En comptes d'estudiar el que suposa la sexualitat en l'ésser humà, sant Agustí s'hi confronta radicalment considerant-la causa de pecat.

Es podria dir que sant Agustí considera que el sexe s'incorpora a la natura humana d'una manera perniciosa i que forma part d'un mal, el pecat original, que és quelcom insuperable per les seves pròpies forces.

Jo preguntaria a sant Agustí: quan s'ha incorporat a la natura humana la sexualitat: amb la seva creació, és a dir, abans del suposat pecat original o després?

En el primer cas seria obra de Déu; en el segon es podria considerar conseqüència del seu primer pecat original.

Però això ens duria a la conclusió que la majoria de les espècies animals que es reproduïxen de la mateixa manera, i que també “pateixen” la seva sexualitat, haurien també d’haver comès el seu pecat original.

Naturalment tot això no és més que un absurd. Déu no s’ha equivocat al fer l’home, ni com l’ha fet. I no hi ha res en la seva evolució que no estigui previst.

Allò que distingeix l’home de l’animal és que el primer, l’home, té la capacitat d’adquirir consciència dels seus actes, d’obrar lliurement i canviar, cosa que no els animals. Per això, si és lliure i capaç de comprendre i canviar, també fa que pugui escollir erròniament i obrar incorrectament i fer fins i tot el mal, però és circumstancial i propi de la seva evolució.

Tota la psicologia, la neurologia i les ciències actuals sobre el comportament humà així ho confirmen. Diu, per exemple, Ramón y Cajal que si l’home s’ho proposa pot arribar a ser l’arquitecte del seu propi cervell. Vegeu textos de Deepak Chopra, Annie Marquier i tants d’altres al respecte.

Com hem vist, el Papa actual, Benet XVI, en parla en la seva audiència del 3 de desembre de 2008, i es pregunta: *Què és el pecat original?, hi ha el pecat original o no?* (per Adam tots morim, per Crist tots tornarem a la vida?).

El pecat original es justifica amb la idea del poder del mal en el cor humà i en la història humana. I es diu que Crist va venir per voluntat del Pare a redimir la humanitat d’aquest pecat.

Ara bé, l’Església catòlica, els teòlegs d’aquesta més aviat, ha considerat l’un i l’altre relacionats. El pecat original de l’home i la mort i resurrecció de Crist, necessàriament relacionats. Jesús ve a redimir l’home del seu pecat intrínsec. Sense Jesús no hi ha salvació, i per això la salvació de l’home passa per l’Església que neix de Jesucrist.

El fet és que, a partir del moment que es fa de l'home un pecador intrínsec, se li crea un càrrec de consciència, i es desvirtua tota la seva existència, que ha estat creada per tenir esperança i ser feliç.

Així se'l pot acusar, perdonar i redimir sempre que se sotmeti a l'ordre establert, si a més se l'exclou de qualsevol mèrit a la seva pròpia redempció se'l fa un ésser subordinat totalment a allò aliè, a altres que s'atorguen el poder delegat de fer tal cosa.

Evidentment, no deixa de ser arriscat afirmar que la mort de Crist a la creu succeeix per voluntat de Déu. Perquè ningú no sap amb certesa quina és la voluntat de Déu sobre la humanitat. (Pensem que aquesta té més de dos milions i mig d'anys d'història, i al llarg de la seva evolució el judaisme i el cristianisme no representen més que una molt petita part. Es considera que l'home no va aprendre a parlar fins fa uns cinc-cents mil anys. En tal cas, com podria haver-hi transmissió verbal de fets anteriors?)

Jesús dona sentit al dolor i a la mort amb la seva resurrecció, però per què això ha d'anar necessàriament lligat a la redempció d'un pecat original en l'home? El mal i el bé, l'obrar d'una manera o altra, no tenen per què tenir l'origen en una naturalesa humana intrínsecament perversa.

La meua opinió és que en el cor de l'home hi ha l'esperit de Déu, del qual cal adquirir consciència i deixar que aflueixi. Aquest esperit que nia a la seva ànima és permanent i inalterable. I que el mal prové de l'instint humà desenvolupat en el combat per la supervivència. Existirà sempre però és circumstancial, depèn de les necessitats humanes inherents en cada etapa de la seva evolució.

No crec que hi hagi un mal que es propagui universalment, més aviat és l'esperit del bé el que es propaga, l'esperit de la veritat i de l'obrar correctament. El mal és purament circumstancial.

Del meu punt de vista, si el concepte de pecat original variés, també ho faria el concepte de la redempció necessària.

Crec que hi ha una redempció del mal que es produeix a través del dolor i la resurrecció de Crist i de cada home, però no en relació amb un pecat original.

Em pregunto, per tot això, fins a quin punt tot no és només una construcció teològica. I fins a quin punt aquesta construcció teològica es confronta correctament amb la realitat.

La veritat és que si tot l'entramat teològic de l'Església catòlica se sosté des d'hipòtesis com aquesta, sembla tot això molt discutible. De fet, veiem com d'una manera valenta el teòleg Ratzinger, com a Papa, així s'ho replanteja. Per què, essent així, es proclama com un dogma irrefutable?

El judaisme, al narrar la creació del món per Déu, considera que l'home una vegada creat es vol fer igual a Déu i que per això menja –metafòricament– de l'arbre prohibit.

Al fer-ho es veu condemnat a la terra, a viure treballant i a guanyar-se la vida amb la suor del seu front; i la dona a parir amb dolor per a la procreació i multiplicació de l'espècie humana.

Si fos així, es podria dir que Déu ha creat un home a la seva imatge i semblança només per a un instant, ja que automàticament hauria quedat contaminat pel seu primer pecat de desobediència de la llei de Déu.

El tema, però, és que Déu no es pot haver equivocat. És més aviat el qui imagina la creació de l'home i el seu pecat el qui s'equivoca.

El relat de l'Antic Testament és una ficció sobre la qual ningú no hauria d'haver construït cap teoria. I encara menys tants i tants dogmes.

Hagi estat quina hagi estat la forma amb què Déu ha creat el món i el primer home, cap hipòtesi sobre això no pot permetre's desenvolupar una teoria del pecat original com a dogma, ni basant-se en aquest tots els altres dogmes. Que entre d'altres coses porten a la conseqüència dogmàtica, també, que Déu va haver "d'improvisar" enviant el seu fill perquè mori i redimeixi la humanitat del pecat sobrevingut.

La història d'Adam i Eva de l'Antic Testament no és més que una metàfora, narrativa, que en cap cas no se sosté que pugui donar base a una idea del pecat original en l'home. El bé i el mal existeixen, però com una expressió de la capacitat de l'ésser humà per obrar en un sentit o altre. El bé és reflex d'una ànima creada a imatge de Déu que aspira a la solidaritat i a l'amor universals. L'altre, el mal, no és res de substantiu, es troba incorporat instintivament per un mecanisme d'autodefensa davant les dificultats i la necessitat per a la supervivència.

L'home, certament, ha estat creat a imatge i semblança de Déu; si hi hagués en ell un pecat original, deixaria de ser així. Hauria estat creat a tal imatge només per a un instant. Pot algú imaginar alguna cosa tan absurda com haver creat un home a imatge i semblança de Déu segons un pla que falla?

Déu no s'equivoca, només Ell sap com ha fet el món i quines lleis el regeixen. Déu no ha inclòs el pecat original com quelcom que se li escapa. No és així. L'home aspira al déu que l'ha creat, i el mal que fa és purament circumstancial. L'ésser humà és fruit de l'evolució i tendeix al creador.

D'altra banda, cal dir que:

Sant Pau no va conèixer directament Jesucrist i va tenir molt poc contacte amb els apòstols. De fet, després de la seva conversió de camí a Damasc, està tres anys entre Síria i Aràbia. I si bé quan retorna a Jerusalem s'entrevista amb Pere i Jaume, després se n'anirà i passarà catorze anys sense contacte amb ells.

Des de la seva condició de fariseu, les teories que elabora són fruit de les seves creences com a jueu. En aquest cas, de la concepció que ell té del pecat original. I és des d'aquí que elabora les seves teories, per cert d'una gran profunditat, però sobre una base del judaisme.

No és en última instància sant Pau sinó Crist, qui ha de referenciar les nostres idees.

1.1. EN RELACIÓ AMB L'ANTIC TESTAMENT

A l'Antic Testament es parla del treball com a conseqüència d'una maledicció per haver desobeït la llei de Déu.

Jo no crec que el treball sigui una maledicció, sinó un fet necessari lligat a la creació universal i a través del qual la humanitat es construeix vers unes fites de més progrés i felicitat.

El treball (una necessitat doble i també una benedicció, un dret i un deure al mateix temps)

El nostre món no ha estat creat definitivament, es transforma amb el treball dels homes. De manera que l'home, que és part inseparable d'aquest univers, pot contribuir a canviar les coses per a bé o per a mal, o hi pot romandre passiu. L'univers té les seves pròpies lleis, i l'individu pot actuar d'acord amb aquestes lleis creativament, o bé en contra, destructivament.

La societat ha estat creada directament pels homes, i el resultat de les nostres accions pot estar o no d'acord amb les lleis de l'univers del qual formem part. El nostre destí és el de romandre treballant per millorar la nostra societat d'acord amb les lleis que regeixen la creació universal. És d'aquesta manera que també l'individu contribueix a la seva pròpia creació.

El treball centra tota la història de la humanitat. Marx explica com, a través de treballar i transformar la natura exterior a l'home, al mateix temps, aquest transforma la seva pròpia naturalesa, fent-se i desenrotllant les seves qualitats. El treball és l'instrument per mitjà del qual l'individu es forja a si mateix. Esdevé així la seva primera necessitat, tant per a la seva supervivència com per a la seva pròpia transformació.

Per aquesta raó, és difícil imaginar un món en què no s'hagi de treballar. No hi ha alternativa: el creador es crea, alhora, a si mateix. Per la qual cosa aquells qui veuen el treball com una maledicció no han entès res de com està fet l'home, ni de com es transforma. El treball no és una maledicció, sinó per contra allò a través de què l'home es crea.

De manera que el treball és per a l'individu una necessitat doble, per a sobreviure i per a fer-se a si mateix; i per això, també, és el seu primer dret i deure. El treball es converteix així en el principal element ordenador de l'existència humana. L'experiència del treball és ordenadora i socialitzadora. De fet, aquell qui treballa és un individu social, aquell qui no, un individu que s'aliena.

2. SOBRE EL MISTERI PASQUAL

Segons l'evangeli, Jesús diu:

“Pare, si és possible que passi de mi aquest calze. Mes no es faci la meva voluntat sinó la teva.”

Si tothom dormia, com diu l'evangeli, com és possible saber el que resava Jesús? Voler saber què és el que deia, porta a la sospita que es considera que diu el que més convé teològicament que digui.

Es formula la teologia, i tot l'altre sembla més aviat que es fa avenir bé.

Jo crec que l'evangelista o l'evangeli no recull correctament la situació:

Perquè no és Déu Pare qui vol el martiri i la mort del fill. Com no vol la mort injusta ni el sofriment de cap ésser humà.

És Jesús qui escull lliurement entregar-se. Escull entregar-se als qui el volen mort. Ho fa voluntàriament. Hagués pogut fugir com li aconsellaven els seus deixebles. Però ell prefereix ser conseqüent amb la seva vida i el seu discurs: ofereix la vida per amor als altres, a la humanitat.

El Déu de Jesucrist no vol la mort de ningú crucificat injustament, ni té necessitat de redimir la humanitat amb la mort del seu fill.

Cap a la ment d'algú que es pugui reparar un mal amb un altre de més gran?, que es pugui reparar el suposat pecat original –que no és més que una hipòtesi– amb la mort de Crist?, cap major injustícia que la seva mort en mans dels qui l'odien?

Cap a la ment d'algú que el nostre Déu, que és amor, necessiti el sacrifici suprem de la mort de Crist perquè pugui sentir-se reparat del pecat comès pel primer home?

No hi cap major absurd.

Pel que fa a la resta, l'home continua fent el mal i pecant. Tanmateix Jesús el perdonava al mateix temps que el curava.

No hi ha res sense sentit més gran que Déu Pare hagi volgut la mort del seu fill per sentir-se reparat en l'ofensa d'algú contra Ell.

Jo no penso, això no obstant, que deixi de tenir sentit l'evangelí i la mort i resurrecció de Crist, sinó tot el contrari, crec per contra que Crist ens mostra el camí de la salvació de tot ésser humà, que passa per agafar cadascú la seva creu i seguir-lo.

Això és el que jo penso, “més enllà” del que puguin dir els teòlegs.

Quant a la seva mort:

Jesús intuïa amb certesa que havia de morir, que aquells qui l'odiaven el condemnarien a mort, i s'hi va sotmetre voluntàriament.

Tampoc no podia fer res per evitar-ho –a no ser fugir.

La voluntat del Pare no és que Jesús mori. Però hi ha un món creat amb unes lleis que fins i tot Déu respecta –com la llibertat humana per fer el bé o el mal.

Jesús neix humà, mor i ressuscita com un Déu.

Des d'aquesta perspectiva, Déu “s'encarna” en Jesucrist per mostrar-nos el seu amor. Jesús és amor.

Nota: Salvant les distàncies, Sòcrates, Gandhi, Luther King... fan el mateix. També Maximilià Kolbe va oferir voluntàriament la seva vida. ¿Era voluntat de Déu Pare que tots ells morissin de la manera que ho van fer?

3. RELATIU A LA CONDICIÓ HUMANA I/O DIVINA DE JESÚS

Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34-38)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué:

“Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d’uns o altres; Déu acull tothom qui el reconeix i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui. Ell va adreçar la seva paraula al poble d’Israel, anunciant-li la nova felicitat: la pau per Jesucrist, que és Senyor de tots.”

“Vosaltres ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. **Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar ungint-lo amb l’Esperit Sant i amb poder**, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell.”

Això és el que diu Pere i el que jo crec.

“Déu consagrà Jesucrist ungint-lo amb l’Esperit Sant i amb poder”. Jesús resta unit en tot al Pare, per això és el seu fill estimat, perquè fa la voluntat del Pare i l’accepta fins a la mort. Però el poder que té Jesucrist li ve donat pel Pare.

Després de la resurrecció:

“M’ha estat donat tot poder...”

Jesús diu: “Tot allò que demaneu al Pare en nom meu us serà concedit.”

Jesús no diu mai que ell és Déu, sinó que es diferencia sempre del Déu Pare:

A l’Evangeli de sant Joan, Jesús diu a Maria Magdalena:

“Vés a veure els meus germans i digues-los:

“Vaig al meu pare que és el vostre pare.

Vaig al meu Déu que és el vostre Déu.”

Crec que Jesús neix home amb un talent únic: ple de l'esperit de Déu, de l'Esperit Sant. I creix i va comprenent la seva missió i el seu destí.

De fet, quan parla ho fa des de l'experiència prèvia d'allò que diu i de la seva unitat amb el Pare.

Es reconeix en tot el que li passa i en el poder que té:

Quan parla de la fe –que si se'n tingués com un gra de mostassa mouríem muntanyes.

Quan parla dels humils que veuran Déu...

Ho diu perquè en té l'experiència personal.

Jesús és un home perfecte que fa sempre la voluntat del Pare.

Però en la seva condició humana, al meu entendre, no era diferent dels altres homes. Tampoc, com es pretén, en la possibilitat del pecat.

Si no, a què vindria que hagués hagut de vèncer les temptacions que narren els evangelis?

Si Jesús no podia pecar, per què hauria de ser temptat? Quin sentit té que hagués de ser temptat?

Sobre el caràcter diví de la seva naturalesa, no puc deixar de preguntar-me: si ell era en tot al mateix temps home, hagués pogut, hipotèticament, engendrar? En aquest cas, la seva descendència, què hagués estat?

Se'm fa difícil considerar que un home pugui ser al mateix temps Déu. Crec que no es poden ser les dues coses a la vegada.

Si Jesús va passar trenta anys de la seva vida formant-se, treballant i estudiant, i estem d'acord que en tot era un home normal, hem de considerar que es podia haver casat i tingut fills.

Si aquesta possibilitat existia, veig difícil fer-ho compatible amb la seva divinitat.

Jo crec, com sant Pau, que Jesús era de condició divina, fill de Déu, però no crec que el Pare i el Fill siguin una mateixa cosa, ni que siguin iguals.

D'alguna manera Jesús havia ja confirmat el que diu Pere. En una sinagoga de Natzaret, Jesús diu d'ell mateix:

“Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura”, del profeta Isaïes: “L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit per portar la Bona Nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor”. (*Lluc 4,14-21*)

SOBRE EL NAIXEMENT DE JESÚS I ELS ÀNGELS QUE ANUNCIEI A MARIA I A ZACARIES EL NAIXEMENT DE JOAN I EL DE JESÚS

Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 1,34-37)

[...] Maria preguntà a l'àngel: "Com pot ser això, si jo no tinc marit?"
L'àngel li respongué: "L'Esperit Sant vindrà sobre teu, i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit sant que naixerà, l'anomenaran Fill de Déu. També la teva parenta, Elisabet, ha concebut un fill a la seva edat; ella que era tinguda per estèril ja es troba al sisè mes, perquè a Déu res no li és impossible."

És clar que l'àngel està comparant –sense voler– els dos naixements, el de Joan i el de Jesús, que tenen lloc per voluntat de Déu.

Com havia nascut Isaac, fill d'Abraham i de Sara, d'una dona estèril i d'edat avançada segons el relat bíblic corresponent.

Des d'aquest punt de vista, el naixement de Jesús per voluntat de Déu, d'una manera divina, no seria un fet únic.

Jesús i la descendència de David

En relació amb el que diu l'Antic Testament sobre la vinguda del Messies de la descendència de David:

Si Jesús no era fill de Josep, com pot ser considerat aquest tema genealògic tan important?

Per cert, es fan grans discursos sobre l'acceptació de Maria de ser mare de Jesús. És que s'hi podia negar?

Zacaries, que no es va creure que havia de ser pare de Joan, quan l'àngel l'hi va dir, va quedar mut fins que Joan va néixer.

JOAN BAPTISTA I JESÚS

Si Joan i Jesús eren cosins al punt que Maria visita Elisabet quan coneix que aquesta està embarassada de Joan.

Per què al bateig de Jesús se'ls presenta com si no es coneguessin?

Jo entenc que Joan ja coneixia Jesús i molt bé per cert, i sabia que –com diu sant Pere– es trobava ungit pel Pare i ple de l'Esperit Sant i de poder.

Sempre m'ha semblat sorprenent l'obstinació de l'estament clerical per donar la versió que més els convé. Pensant que ho fan, encara que sigui falsejant la història, pel bé de l'Església. Quan en realitat res de bo es construeix sobre la falsedat.

El coneixement històric és fonamental per a sustentar qualsevol debat teològic, el que és real no pot ser substituït per cap teoria per original que sembli.

Al parlar del bateig de Jesús per Joan Baptista, la majoria de les descripcions fan aparèixer com si Jesús i Joan no es coneguessin, essent que en realitat eren cosins. Maria, mare de Jesús, va visitar Elisabet, mare de Joan, al saber que estava embarassada.

Els quadres del Renaixement italià (de Rafael, etc.) ens mostren imatges de Maria, Elisabet, Jesús i Joan jugant junts; i fins i tot, avui, se suposa que van poder haver crescut junts i tingut una formació semblant.

Per què la jerarquia intenta oblidar o negar la realitat històrica?

És molt senzill, perquè els interessa fer desaparèixer qualsevol obstacle que pogués interferir en la idea desenvolupada al llarg del temps d'un Jesús Déu en el qual s'ha de ressaltar allò sobrenatural més que la realitat històrica.

SOBRE JESÚS I LA SEVA FAMÍLIA

Dels llibres sobre Jesús de Natzaret:

J. A. Pagola ens diu en el seu *Jesús de Natzaret* que els evangelis citen quatre germans de Jesús: Jaume, Josep, Judes i Simó, sense perjudici que pogués tenir també germanes que no s'anomenen per la poca importància social que es donava a les dones en aquell temps.

Benet XVI diu en el seu *Jesús de Natzaret* que sant Pau, al tornar a Jerusalem tres anys després de la seva conversió, es va entrevistar amb Pere, i amb el germà del Senyor, Jaume [1,18s]

Interessa conèixer si Jesús tenia germans fills també de Maria o no. Eren germans fills de Maria o eren germanastres?

En aquella època, donades les condicions de vida i la seva profunda religiositat, era normal casar-se jove i tenir fills. De fet, es considera que Maria va tenir Jesús al voltant dels catorze-quinze anys. Avui semblaria quelcom inadequat.

Ens diu l'Evangeli de Mateu que Maria no va conèixer home abans del naixement de Jesús, però no diu res sobre el que passa després en aquest terreny. Mateu diu de Josep: "I no la va conèixer fins que ella va donar a llum un fill". (*Mt 1,25*)

Però, el mateix Evangeli de Mateu ens diu, en una altra situació, que la gent expressava la seva sorpresa dient: "Com és possible! D'on li ve aquesta saviesa i aquests miracles? Si aquest és el fill del fuster. Però, si la seva mare és Maria i els seus germans són Jaume i Josep, Simó i Judes! I les seves germanes viuen totes aquí, entre nosaltres! D'on li ve, doncs, tot això?" (*Mt 13,53-58*)

A Lluc es diu: [...] "No és aquest el fill de Josep?", en lloc de dir "No és aquest el fill de Maria?" (*Lc 4,16-30*)

I a Marc es diu: [...] "No és aquest el fuster, el fill de Maria?" (*Mc 6,3-6*)

També en una altra circumstància, els evangelis de Marc, Mateu i Lluc ens parlen de Maria, la mare i els seus germans –els germans

de Jesús. “La teva mare i els teus germans estan a fora i pregunten per tu.” (*Mc 3,31-35; 4,1*) (*Mt 12,46-50*) (*Lc 8,19-22*).

D'altra banda, i en relació amb Maria, la mare de Jesús, es diu que:

“Vora la creu de Jesús hi havia la seva mare i la germana de la seva mare, la dona de Cleofàs, i Maria Magdalena.”

Sí Jesús té germans i Maria com a mínim una germana –tot molt poc sobrenatural–, per què al llarg del temps la teologia es desinteressa d'allò que és normal i es formula sobre allò que no ho és?

Saber si Jesús va tenir germans i germanes, si Maria va tenir germans o germanes, és rellevant històricament i teològicament.

Una altra qüestió important és considerar que en aquella època els matrimonis eren en bona mesura pactats per les famílies i els seus grans. Maria, donzella, es casa amb Josep (segons sembla, molt més gran i vidu amb fills) perquè es convé així entre les parts i no per art de l'enamorament.

És important, per tant, restituir tant com es pugui la realitat històrica per a poder fer teologia. No és possible el contrari.

EN RELACIÓ AMB LES POSSIBLES APARICIONS DE MARIA

Avui que proliferen tant les anomenades aparicions de Maria, se'm fa difícil comprendre que hi pugui haver un discurs diferent del de Jesús des de Maria, la seva mare. I que aquest discurs es centri en la mateixa Maria –el sant rosari i el fer penitència– i no en l'evangeli. Haig de dir que hi ha discursos que em semblen més de l'Antic que del Nou Testament.

També haig de dir en aquest sentit, en relació amb la fe en Maria, que sol ser una fe interessada en els miracles.

Jo crec que no hi pot haver després de Jesucrist dins el cristianisme un missatge diferent del seu ni paral·lel al seu.

És com si quan predicava l'evangeli hagués aparegut la seva mare per corregir-lo o per afegir quelcom diferent. No! No és possible.

De fet, Jesús es manifesta al respecte en dues ocasions diferents:

Una dona lloa, entre la multitud, el ventre que portà a Jesús:

Una dona va donar veus entre la gent. I deia: "Beneït sigui el ventre que t'ha portat i els pits que t'han amamentat."

I ell va contestar: **"Beneït més aviat els qui escolten la paraula de Déu, i la compleixen."** (Lc 11,27-28)

I en una altra ocasió:

Anuncien a Jesús que la seva mare i els seus germans el volen veure:

I quan estaven parlant a la gent, la seva mare i els seus germans eren fora, i li volien parlar.

I un li va dir: "Allà són la teva mare i els teus germans, i volen veure't."

I ell va contestar: **"Qui són la meva mare i els meus germans?"**

I estenent la mà cap als seus deixebles, va dir: "Aquests són la meva mare i els meus germans."

"Perquè tothom qui fa la voluntat del meu Pare, que està als cels, són els meus germans, i les meves germanes, i la meva mare." (Mc 3,31-35; 4,1) (Lc 8,19-22) (Mt 12,46-50)

També sembla estrany que les persones a qui suposadament s'ha aparegut Maria –a Lourdes el 1858 i a Fàtima el 1917 almenys–, en

comptes de dedicar-se a predicar personalment i directament el missatge que han rebut, se les hagi reclòs en un convent.

Tampoc no puc creure que Maria, la mare de Jesús, hagi vingut a comunicar “secrets”. Quins són i qui els coneix?

Aquests secrets no existeixen. L'Església –o més ben dit, la jerarquia– ho hauria d'haver dit amb claredat. En comptes d'estar constantment jugant a l'amagatall, per donar-se importància.

Em sembla bé la devoció a Maria i als sants, però el centre del cristianisme passa per Jesucrist i per l'evangeli.

Tinc per a mi, que la beateria no té res a veure amb l'evangeli.

“Per verificar qualsevol creença, comenci per desconstruir-la: remunti's als seus orígens per localitzar-ne les fonts i aclareixi després el seu *cui prodest* (a qui beneficia).”

II

SENSE DOGMES

PARAULA DE DÉU O PARAULA HUMANA?

Un dels errors més grans que cometem totes les religions per tal de poder-se implementar a la societat és considerar que el que diuen algunes persones ha estat revelat per Déu, i de tenir-ho conseqüentment com a paraula de Déu. Tot allò que convé a l'estructura del poder eclesiàstic es considera sovint com revelat per Déu. La veritat, però, és que quasi mai no ha estat així.

Tota la teologia sobre el pecat original es basa en la idea de la creació del món i de l'home per Déu i el que es diu al Gènesi a aquest respecte. La veritat, però, és que el que diu el Gènesi no és més que una narració simbòlica des de la idea creacionista que no té cap fonament real, ni històric ni científic.

Pretendre saber més del compte o imaginar el que Déu ha volgut fer amb la creació escapa del nostre enteniment, i per això el que es fa sovint no és més que imaginar-ho. Es crea una ficció. Una ficció que resta com a necessària per tal de justificar els dogmes que s'han construït des d'aquesta premissa del pecat original, considerant que per recuperar la gràcia de Déu, l'home necessita ser redimit amb la mort del Crist.

Quina barbaritat més gran!, pensar que Déu vol la mort del seu fill per redimir el pecat del món. És propi del judaisme, però no del Nou Testament. El Déu de Jesucrist és el Pare d'Amor de la paràbola del fill pròdig, que només espera que tornem a Ell quan hem pecat.

Un Déu que necessita sacrificis humans o divins per sentir-se regradat és més propi d'una civilització d'adoració pagana que cap altra cosa. De fet, quan se'ns narra com a les civilitzacions antigues es sacrificaven humans per tal de congraciarse amb els déus –a Grècia, Egipte...– ens horroritza, ens sembla impropï d'una civilització vertaderament humana. Com es pot pensar en un Déu així?

També a l'Antic Testament es narra que Déu li mana d'entrada a Abraham que agafi el seu fill i pugi a la muntanya, on l'haurà de sacrificar. Però després se'ns diu que el mateix Déu ho impedeix,

que només li ho va dir per posar-lo a prova. La veritat és que tot plegat no és més que part d'una narració èpica però res més.

El Déu de Jesucrist, el nostre Déu, que és un Déu d'amor, no pot voler mai la mort injusta de cap ésser humà. La construcció metafísica i teològica que s'ha fet des de sant Pau no és més que una ficció.

I tot això, creat a partir d'una altra ficció narrativa, la del pecat original que es propaga a tota la humanitat i que condemna l'home, a tots els homes, a la mort –a la mort física i espiritual.

Res de tot això està al Nou Testament. Tot deriva del judaisme i de sant Pau, que és qui ho introdueix dins el cristianisme.

Sant Pau, al considerar la mort i la resurrecció de Crist s'adona del significat que pot tenir i s'ho imagina com el veritable objectiu del Messies: el seu triomf sobre el pecat i la mort, i el seu regnat vertader.

La mort de Crist i la seva resurrecció signifiquen això: el triomf sobre el pecat i la mort. I ens mostra el camí per a cadascú, “el qui vulgui venir amb mi, que agafi la seva creu i em segueixi”. Però relacionar-ho amb un pecat original i amb un projecte “sobrevingut” de Déu, per redimir la humanitat d'aquest pecat, crec que és totalment equivocat.

En qualsevol cas, avui la ciència ens diu que l'home s'ha creat a través d'un procés evolutiu i no de cop i volta des del principi. I de l'estudi del cervell i del comportament humans, antropològicament i psiquiàtricament, es dedueix que allò que fa l'home, des de la seva llibertat, té unes altres causes.

No hi ha cap pecat original des del principi. Sí que hi ha una lluita constant per la supervivència i una llibertat condicionada a la nostra ignorància, als nostres mitjans i a les condicions psíquiques en què es desenvolupa la història de la humanitat, però tot és circumstancial envers un procés de conscienciació i de perfeccionament.

DE COM AFECTARIA LA FI DEL DOGMA A LA INTERPRETACIÓ DE L'EVANGELI

Què passaria a l'Església si s'arribés a la conclusió que els dogmes establerts al llarg del temps resten sense una base correcta?

És evident que si la teoria del pecat original no és més que una faula, tots els dogmes de l'Església deixarien d'existir. Sense pecat original i la seva conseqüència fonamental, la mort, el dogma de la salvació del món amb la mort de Crist i la remissió del pecat original i de la mort que n'és conseqüència deixen de tenir sentit.

Un queda perplex que algú mínimament assenyat hagi pogut creure en la teoria del pecat original, a partir de la narració de l'Antic Testament, com a base per a crear el dogma de la salvació. I que aquesta teoria pugui haver perdurat durant dos mil anys i sigui encara vigent?

Com és possible que durant dos mil anys s'hagin escrit tants llibres –milions de llibres sobre el mateix– prenent com a base unes idees tan equivocades i que s'han acceptat sense cap mena de reflexió? Com és possible?

Com es pot afirmar sense dubtes, com fan els dogmàtics, el que vol Déu?, com es pot afirmar sense dubtes com ha creat Déu el món i com l'home l'ha ofès des del començament amb un pecat que després s'ha propagat a tota la humanitat?

Com es pot afirmar que tot el que convé ha estat revelat per Déu? Sigui de l'Antic Testament, del que diu sant Pau i/o fins i tot d'uns evangelis sí i dels altres no?

Els evangelis, com hem explicat, van ser escrits pels seguidors dels apòstols entre quaranta i setanta anys després de la mort de Crist, i se'n van escriure molts. Com, doncs, es pot considerar que uns van ser revelats per Déu i que els altres són apòcrifs? Es podrà dir que els primers són més fidedignes i que s'ajusten més als fets i a la veritat, però no que han sigut revelats per Déu.

Com es pot afirmar que el que va dir sant Pau és paraula de Déu, com s'afirma cada vegada des del peu de l'altar quan es llegeixen les seves lectures a la missa?

Com es pot afirmar que és sant tot el que convé, fins i tot la santa Inquisició?

EL DOGMA DE LA SALVACIÓ DE LA HUMANITAT PER CRIST REDEMTOR

Tota la teologia dogmàtica deriva erròniament de la teoria del pecat original.

El dogma fonamental del cristianisme –el dogma de la redempció de l'home pel Crist crucificat– afirma:

“Que Déu s'encarna en Jesucrist per morir a la creu per tal de redimir l'home del pecat original”.

Per què, del pecat original? Perquè segons aquesta teoria –la teoria del pecat original– la conseqüència principal del pecat original és la mort. L'home esdevé mortal com a conseqüència del primer pecat comès per Adam i Eva contra Déu, al transgredir la seva llei. I és Jesús qui amb la seva mort ens redimeix del pecat i ens retorna a la vida.

Els primers cristians no interpretaven la vida de Jesús i el que havia dit, creant dogmes al respecte. El qui sí que ho fa és sant Pau, amb ell s'introdueix una interpretació que es fa dogmàtica. Ell és l'introduïdor del dogma.

Segons sant Pau, per Adam tots morim, per Crist tots tornarem a la vida. És per això que afirma també que l'home se salva per la seva fe en Jesucrist i no per les seves obres.

Evidentment, si no hi ha pecat original tota aquesta teoria s'enfonsa. I el misteri de la salvació perdria tot el seu fonament com reconeix el mateix Papa Benet XVI a la seva homilia de l'audiència general del 3 de desembre de 2008 que porta per títol *El pecat original en les ensenyances de sant Pau*.

Quin sentit té la mort de Crist i quin valor té si no serveix per a redimir la humanitat del suposat pecat original, sense dubte avui inexistent, i sense cap sentit?

Si l'home és fruit de l'evolució, Jesús no pot haver mort per aquesta raó i menys per voluntat del seu Pare segons un pla preconcebut o sobrevingut al llarg de la història.

La mort no és conseqüència de cap pecat original perquè aquest no existeix. L'home neix i mor a través d'un procés evolutiu científicament constatable.

Afirmar que la mort és conseqüència del pecat original és viure en una religió del passat.

SOBRE EL PLA DE DÉU EN RELACIÓ AMB LA REDEMPCIÓ DEL SUPOSAT PECAT ORIGINAL

En la història antiga de la humanitat es creia en els sacrificis, fins i tot humans, dedicats als déus per reparar els errors comesos i els seus pecats.

De fet, hi havia civilitzacions antigues (Egipte, Grècia, Roma), fins i tot civilitzacions més recents de Sud-amèrica (els maies, els inques, i altres), on s'expliquen aquesta classe de sacrificis dedicats als déus des de la mateixa concepció d'haver de redimir un mal fet pels homes contra Déu.

A la història de l'Antic Testament es parla d'allò que Déu demana a Abraham en relació amb el sacrifici primerament del seu fill i després d'una ovella.

Avui, al món actual, tot això ens sembla ridícul, impossible de ser considerat. Només propi d'un món pagà, propi de civilitzacions paganes i mai d'una civilització verdaderament cristiana.

El Déu nostre –el Déu de Jesucrist– no necessita la mort de cap innocent per a restaurar la seva relació amb els homes quan aquesta s'ha trencat per alguna raó.

Pensar en un Déu que necessiti sacrificis humans i/o “divins” és propi d'una societat pagana com aquella de què deriva el món de l'Antic Testament, però no és propi d'una civilització verdaderament humana.

El Déu de Jesucrist, que és un Déu d'amor i misericòrdia, encara que també de justícia, no pot voler la mort injusta de ningú.

Al meu parer, afirmar que Déu vol la mort del seu fill Jesús per tal de redimir la humanitat del pecat i la mort, és viure en una religió pagana.

DUES CONDICIONS INDISPENSABLES PER A LA REDEMPCIÓ DE LA HUMANITAT SEGONS LA TEOLOGIA DOGMÀTICA

Perquè hi hagués la remissió del suposat pecat original, calia, com bé s'afirma en la teologia dogmàtica:

Primer. Que la mort de Crist es produís segons un pla de Déu. És a dir, no pot produir-se per casualitat.

La suposada redempció de tota la humanitat només podia tenir lloc, tal com la teologia va establir, si es produí d'acord amb un pla de Déu i no per casualitat. Però evidentment, si no hi ha pecat original, és impossible imaginar un pla de Déu per redimir l'home de tal pecat.

Segon. Que Jesús fos de condició divina –Déu– per tal que el seu dolor fos reparador de tot el mal, és a dir, tingués un valor infinit. Jesús havia de ser un ésser diví, no només home, per tal que el seu sofriment pogués tenir el valor de redimir tota la humanitat.

Calia, per tant, que Jesús fos alhora humà i diví. Ja que només el sofriment d'un Déu podia redimir tota la humanitat i reparar el pecat del primer home estès a tota la humanitat. Però, evidentment, sense pecat original, aquesta premissa ja no seria tampoc necessària. Sense pecat original tot falla, no hi ha dogma, aquest no té cap sentit.

Jo crec que pensar en un Déu així, que “planifica” la mort del seu fill, Jesús, és propi d'una mentalitat pagana. Déu no vol ni necessita la mort de ningú per salvar la humanitat.

L'home neix i mor com a conseqüència d'un procés evolutiu i genètic científicament provat. No hi ha cap creacionisme ni cap pecat original que converteixi l'home en mortal; i si això és així, tampoc hi pot haver cap pla de Déu sobrevingut per redimir-lo del mal i la mort. El que sí que hi ha és un pla de Déu des del principi, i tot es desenvolupa segons aquest pla.

ELS DOGMES DE FE

El dogma, una vegada proclamat, a més del que és substantiu en ell, es proclama implícitament també com a dogma de fe. Que vol dir que s'ha de creure encara que no s'entengui. Es proclama revelat per Déu, i no cal buscar-hi explicacions. Els teòlegs, i els qui manen en cada moment, així ho han decidit.

El fet és que tot té una raó de ser, verdadera o falsa, real o fictícia, en funció dels interessos de la veritat o del poder establert.

Els dogmes que l'Església ha proclamat com a tals es concatenen, s'interrelacionen, de manera que si fallés el primer o la seva base fallaria tot, tots se n'anirien en orris. Es troben tots ells relacionats entre si, de fet uns són conseqüència lògica dels altres.

I tot plegat gira entorn de la necessitat de proclamar una doctrina en què se sustenta el poder terrenal de l'Església: Déu s'encarna en Jesucrist per proclamar la Bona Nova i redimir la humanitat d'acord amb un pla de Déu. Per això cal que Jesús sigui, al mateix temps que home, Déu. Com a conseqüència, Jesús, el Fill, és un Déu que és part d'una trinitat en què hi ha un sol Déu però tres persones. Si no existís el primer dogma, tampoc tindria cap sentit el segon.

El misteri de la Santíssima Trinitat –dogma fonamental de l'Església– afirma que en Déu hi ha tres persones: Pare, Fill i Esperit Sant. I segons aquest dogma misteriós, el Fill és Jesús.

Però, com és possible afirmar que Jesús és Déu si no hi ha cap raó que justifiqui la seva presència com a tal? Si no hi ha mort com a conseqüència d'un pecat original, tampoc hi pot haver redempció per aquest motiu.

Hi ha hagut un moment a la història de la humanitat en què l'Església dominava el món i tenia tot el poder per a fer tot allò que li convenia. El poder polític i el poder religiós anaven lligats, i un es servia de l'altre.

A més, l'Església es trobava dominada per l'afany de poder temporal i per les prebendes que això suposava, al punt que tot el

qui s'hi oposava era eliminat. Tothom qui s'hi oposava era excomunicat o considerat un heretge, i com a tal cremat a la foguera. També els llibres que no estaven d'acord amb la ideologia, teoria o tesi oficial, eren cremats o eliminats.

D'aquesta manera, el poder de l'Església es va anar fent monolític i eliminant tota oposició. Només va poder reeixir, l'oposició a allò oficial, quan un altre poder polític ho va sustentar. En tots els altres casos tota oposició va ser eliminada.

ELS DOGMES HAN ESTAT REVELATS PER DÉU?

Sant Pau interpreta allò que no ha vist ni sentit. I entre d'altres coses crea una teologia a cavall de l'Antic Testament i a la llum del que ell sap i del nivell intel·lectual que té. Les conseqüències del seu pensament ho afecten tot.

El fet és que si no hi ha pecat original tampoc no hi ha dogma de la Immaculada Concepció, ni dogma de l'Assumpció al cel de Maria en cos i ànima.

Si no hi ha pecat original, el dogma de la Immaculada Concepció – revelat per Déu segons Pius IX–, segons el qual Maria, la mare de Jesús, va néixer sense pecat original, deixa d'existir.

El dogma de l'Assumpció al cel de Maria en cos i ànima –revelat per Déu segons Pius XII– deixa també d'existir.

La realitat és que el que es troba narrat a l'Antic Testament és cosa d'homes, el que s'imagina sobre la creació del món, també, i que els dogmes no són més que una creació dels homes.

Els dogmes de l'Església resten tots sense fonament, perquè la base sobre la qual es construeixen és equivocada, i no tenen res a veure amb l'evangeli, són pura invenció humana. Constitueixen una gran mentida. Potser la més gran mentida de la història de la humanitat, entabanadora i amb un propòsit aliè al vertader projecte de Déu, que com és de veure a la llum de la ciència del món actual, no té res a veure amb la idea de la creació de l'Antic Testament i amb el supòsit d'un pecat original de l'home, ni amb el suposat dogma de remissió d'aquest pecat.

Sense els actuals dogmes de l'Església, l'evangeli s'hauria de reinterpretar totalment, en particular pel que fa referència al significat de la mort i de la resurrecció de Crist.

La teologia dogmàtica ha de ser totalment revisada, si no suprimida, a la llum del coneixement actual, en què entre d'altres la "ideologia" ha de donar pas a la ciència del món actual.

ELS EVANGELIS, HAN ESTAT REVELATS PER DÉU?

Jo crec que tot allò que ha estat revelat als homes per Jesucrist ha estat revelat per Déu, el seu pare, amb qui Ell vivia unit. Però no el que s'escriu recordant el que va dir i el que va passar. És cosa d'homes, i això fa que hi pugui haver inexactituds i algun afegit interessat. El fet és que se'n van escriure molts, d'evangelis; molts d'ells amb inexactituds i fantasies.

És molt important adonar-se que els evangelis canònics es van escriure molts anys després de la mort dels apòstols, i també de sant Pau, i que els noms que porten, l'únic que indiquen és que, probablement, van ser escrits dins dels cercles de les persones (Marc, Mateu, Lluc i Joan) a què es refereixen els seus títols.

És important ressenyar que, encara que en el Nou Testament primer vénen els evangelis, després els fets dels apòstols i després les cartes de sant Pau, en realitat, històricament, van tenir lloc a la inversa. Primer són els fets dels apòstols i els escrits de sant Pau i, molt després, s'escriuen els evangelis. Es considera que aquests van ser escrits entre quaranta i setanta anys després de la mort de Crist. A més, Marc i Lluc no van ser deixebles directes de Jesús, pel que, el que es conté en tals evangelis, en tots ells, és allò que es recorda de tals fets, és a dir, de la vida de Jesús i de la seva mort i resurrecció, que va tenir lloc molts anys abans i després de la interpretació teològica que sobretot sant Pau en fa.

El que es diu en els evangelis recorda el que va dir Jesús, però en molts casos no és més que una aproximació del que es recorda que va dir. I en concret el que es diu a l'Evangeli segons sant Joan, conté a més una interpretació en molts casos teològica, no sempre d'acord amb el que altres autors pensaven.

De fet, durant molts anys –quasi quatre-cents anys– es va estar discutint entre els diferents grups cristians sobre el significat de moltes de les paraules de Jesús i fins i tot sobre si el concepte de Fill de Déu el feia igual a Déu o no. És a dir, si Jesús era, al mateix temps que home, Déu, o era simplement un gran profeta, consagrat per Déu i ungit amb l'Esperit Sant i amb poder, segons paraules de sant Pere.

Pensem que, la interpretació del que diu Jesús, en molts casos els mateixos deixebles no ho entenen o ho entenen de manera diversa. Segons alguns autors com Bart D. Ehrman, Lluç no compartia la concepció que tenia Marc (així com Pau i altres autors dels inicis del cristianisme) sobre com la mort de Jesús conduïa a la salvació.

A més, si la majoria dels evangelis es van escriure molts anys després de la mort de Jesús per diferents persones dels cercles dels apòstols, que poden ser fidedignes o no, per què en un moment determinat hi ha hagut qui s'ha atorgat el dret de dir que uns han estat revelats per Déu i que uns altres no.

També cal considerar que, mentre que en la majoria dels casos els testimonis directes es limiten a narrar el que recorden que ha passat, d'altres com sant Pau, que no ho han vist, en fan una interpretació *sui generis*.

ALGUNES GRANS DIFERÈNCIES I CONTRADICCIONS ENTRE ELS EVANGELIS

Els deixebles directes anuncien l'evangeli, allò que han vist i sentit. No en va Jesús va escollir gent senzilla. Els seus successors i els qui escriuen els evangelis ho interpreten no sempre segons el seu original, per això també en molts casos presenten diferències notables en allò que escriuen.

Permeteu-me que en posi dos exemples importants:

El primer exemple:

Ens mostra la diferent interpretació de les paraules de Jesús a Pere en el camí cap a Cesarea de Filip. “I jo et dic que tu ets Pere i sobre aquesta pedra jo edificaré la meua Església”. (Sobre el que versa la part III d'aquest llibre.)

(*Marc 8,27-30*) (*Mt 16,13-20; Lc 9,18-21; Jn 6,67-71*)
(Suposadament escrit els anys setanta dC. La tradició insisteix que Marc va ser deixeble de Pere a Jerusalem i a Roma):

Confessió de Pere

Jesús i els seus deixebles van sortir cap a les viles de Cesarea de Filip. Pel camí preguntava als seus deixebles:

—Qui sóc jo, al dir de la gent?

Els li van respondre:

—Joan Baptista; segons altres, Elies; segons uns altres, algun dels profetes.

Llavors els preguntà:

—Bé, i vosaltres, qui dieu que sóc jo?

Pere li va respondre:

—Tu ets el Messies!

Però Jesús els prohibí formalment que en parlessin amb ningú.

(*Lluc 9,18-21*) (*Mt 16,13-20; Mc 8,27-30; Jn 6,67-71*)
(Suposadament escrit els anys vuitanta dC. La tradició considera que Lluc, que no va conèixer Jesús, va ser deixeble de Pau. Era metge, d'origen pagà, convertit al cristianisme. Se'l considera un historiador diligent i fidel a transmetre les fonts de què disposa. Forneix una obra catequètica i teològica):

Confessió de Pere

Una vegada, mentre es trobava pregant en un lloc solitari, els deixebles li feien companyia, i els preguntà:

—Al dir de la gent, qui sóc jo?

Els li van respondre:

—Joan Baptista. D'altres, en canvi: Elies. I d'altres, encara: Ha ressuscitat un profeta dels d'abans.

—I vosaltres —els demanà Jesús—, qui dieu que sóc jo?

—El Messies de Déu, li va respondre Pere.

Ell els prohibí formalment que ho diguessin a ningú.

(Mateu 16,13-20) (Mc 8,27-30; Lc 9,18-21) (Suposadament escrit entre els anys vuitanta i noranta dC. L'evangelista es proposa demostrar que Jesús és el Messies. Es considera més una versió doctrinal que no pas històrica):

La confessió de Pere

Havent arribat a la regió de Cesarea de Filip, preguntava als deixebles:

—Al dir de la gent, qui és el Fill de l'home?

I li deien:

—Uns diuen que és Joan Baptista, d'altres que Elies, uns altres, que Jeremies o algun dels profetes.

—I vosaltres, els diu, qui dieu que sóc jo?

Simó Pere li respon:

—Tu ets el Messies, el Fill del Déu viu.

Jesús li diu:

—Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs, perquè no t'ho ha revelat pas ningú d'aquest món, sinó el meu Pare del cel. Molt bé; ara jo et dic que tu ets Pere, i damunt d'aquesta pedra edificaré la meva Església, i el poder de la mort no serà pas més fort que ella. A tu et donaré les claus del Regne de Déu. Déu tindrà per lligat al cel allò que lligaràs a la terra, i allò que deslligaràs a la terra, Déu ho tindrà per deslligat al cel.

Llavors ordenà als deixebles que no diguessin a ningú que Ell era el Messies.

(Joan 6,66-71) (Cf. Mt 16,13-20; Mc 8,27-30; Lc 9,18-21) (Suposadament escrit entre els anys noranta i cent dC. L'Evangelí segons Joan és a la vegada teologia, història i simbolisme):

Confessió de Pere

D'aleshores ençà, molts dels seus deixebles es van fer enrere i ja no anaven amb Ell. Per això, Jesús digué als Dotze:

—També vosaltres us en voleu anar?

Simó Pere saltà, dient-li:

—Senyor! A qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna; nosaltres creiem i reconeixem que tu ets el Sant de Déu!

Jesús els respongué:

—Oï que jo us he escollit tots Dotze? I, tanmateix, un de vosaltres és un diable.

Ho deia de Judes, fill de Simó Iscariot, que tenia intenció de trair-lo, ell, un dels Dotze!

Quina és, doncs, la versió més ajustada a la història real?

En Marc i Lluç la narració s'acaba dient: "Tu ets el Messies".

En la narració de Mateu s'hi diu: "Tu ets el Messies, el Fill de Déu viu".

I s'hi afegeix un paràgraf que entre d'altres conté la idea que dóna suport a la suposada infal·libilitat del Papa:

“—Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs, perquè no t'ho ha revelat pas ningú d'aquest món, sinó el meu Pare del cel. Molt bé; ara jo et dic que tu ets Pere, i damunt d'aquesta pedra edificaré la meua Església, i el poder de la mort no serà pas més fort que ella. A tu et donaré les claus del Regne de Déu. Déu tindrà per lligat al cel allò que lligaràs a la terra, i allò que deslligaràs a la terra, Déu ho tindrà per deslligat al cel.”

Quina és la versió correcta?

En Marc no hi ha tal afegit i es considera que va ser deixeble de Pere a Jerusalem i a Roma. Com és possible, doncs, que Pere no l'hi hagués explicat?

És de suposar que la persona més ben informada d'aquest tema havia de ser Pere, que és a qui suposadament van ser dirigides tals paraules.

Tampoc a l'Evangeli segons sant Lluç s'indica tal afegit. Ni evidentment en l'escrit segons sant Joan.

El segon exemple:

Sobre la presència o no de Maria, la seva mare, al calvari.

(Marc 15,40-41) (Mt 27,55-56; Lc 23,49)

Mort de Jesús

Hi havia també unes dones que s'ho miraven de lluny estant: entre elles Maria Magdalena i Maria, la mare de Jaume el Petit i Josep, i Salomé. Aquestes, quan Jesús era a Galilea, l'acompanyaven i el servien; hi havia també una bona colla d'altres dones que havien pujat juntament amb Ell a Jerusalem.

(Mateu 27,55-56) (Mc 15,40-41; Lc 23,49)

Significat de la mort de Jesús

Hi havia allí una colla de dones que s'ho miraven de lluny estant; havien seguit Jesús des de Galilea, prestant-li els seus serveis. Entre elles hi havia Maria Magdalena, Maria la mare de Jaume i de Josep, i la mare dels fills del Zebedeu.

(Lluc 23,49) (Mt 27,55-56; Mc 15,40-41)

Mort de Jesús

Tots els seus coneguts es mantenien a certa distància, com també les dones que l'havien seguit des de Galilea i ara s'ho estaven mirant.

(Lluc 23,55-56) (Mt 27,55-56; Mc 15,47)

Enterrament de Jesús

Les dones, que havien acompanyat Jesús des de Galilea, anaven al darrere, per a observar el sepulcre i fixar-se com havien col·locat el cadàver. De retorn, van preparar aromes i perfums. Durant el dissabte, van guardar el repòs segons està manat.

(Lluc 24,1.10-11) (Mt 28,1-10; Mc 16,1-10; Jn 20,1-10)

Resurrecció de Jesús

El primer dia de la setmana, a trenc d'alba, van anar al sepulcre [...] Eren Maria Magdalena, Joana i la Maria de Jaume. També les altres companyes explicaven aquests fets als apòstols. Però, als ulls d'ells, aquestes notícies els semblaven falòrnies, i no s'ho acabaven de creure.

(Joan 19,25-27) (Text únic, no està en els altres evangelis, situat entre el text que narra la crucifixió i el que narra la mort de Jesús):

La mare de Jesús

S'estaven dretes, al peu de la creu, la mare de Jesús, la germana de la seva mare, Maria, la muller de Cleofàs, i Maria Magdalena. Jesús, veient la seva mare i al costat d'ella el deixeble estimat, diu a la mare:

—Dona, mira, és el teu fill!

Després, diu al deixeble:

—Mira, és la teva mare!

I des d'aquell moment el deixeble la va acollir a casa seva.

Als evangelis de Mateu, Marc i Lluc se'ns diu quines són algunes de les persones que eren al calvari i com estaven situades en relació amb el lloc de la crucifixió. Els tres evangelis ens diuen el mateix, que entre el grup de gent hi havia algunes de les dones que havien acompanyat Jesús des de Galilea: Maria Magdalena, Maria, la mare de Jaume el Petit i de Josep, i Salomé, la mare dels fills del Zebedeu, entre d'altres, i que es trobaven allunyades de la creu, a una certa distància —és normal suposar que la guàrdia romana va establir un cordó de seguretat al voltant dels crucificats.

En cap d'aquests tres evangelis es cita la presència de Maria, la mare de Jesús.

A l'Evangelí de Joan, escrit més tard —més de vint anys més tard del de Marc i més de deu dels de Mateu i Lluc— i que és el més teològic, se'ns narren unes paraules de Jesús dirigides als qui eren al peu de la creu: Maria, la mare de Jesús, la seva germana i Maria Magdalena i també Joan, el deixeble estimat.

Com és de veure, són narracions diferents, però que es relacionen de forma contradictòria. En unes no hi ha Maria, la mare, en l'altra sí; en les primeres les dones es trobaven lluny de la creu, en l'altra es trobaven al peu de la creu. Quina és la narració correcta?

Afirmar que és paraula de Déu una cosa i l'altra és tant com afirmar que Déu explica coses diferents segons quin sigui el narrador. Com que això no és possible, el que queda clar és que en algun dels evangelis hi ha quelcom afegit, collita pròpia del narrador.

LES FONTS DE SANT PAU

Sant Pau diu de si mateix que parla inspirat directament per Déu:

(Gàlates 1,15-17)

Però Déu, que em va escollir des d'abans de néixer, i em cridà per pura gràcia seva, va tenir per bé de revelar-me el seu Fill perquè n'anunciés la Bona Nova entre els pobles pagans. Llavors, immediatament, sense entretenir-me a consultar ningú ni pujar tampoc a Jerusalem per visitar els apòstols cridats primer que jo, me'n vaig anar a l'Aràbia i vaig tornar altra vegada a Damasc.

(Gàlates 1,18-21)

Només al cap de tres anys, vaig pujar a Jerusalem per conèixer personalment Pere. Aquesta visita va durar quinze dies. D'apòstol, no en vaig veure cap més altre, llevat de Jaume, el parent del Senyor. Mireu, això que us escric, us ho asseguro de debò davant Déu: no menteixo. Seguidament, vaig viatjar a les contrades de Síria i de Cilícia.

(Gàlates 2,1-2)

Després, al cap de catorze anys, vaig pujar un altre cop a Jerusalem, amb Bernabé, acompanyat també de Titus. M'hi feia pujar una revelació. En conversa particular amb els dirigents, vaig sotmetre al seu judici la Bona Nova que anuncio entre els pobles pagans, no fos cas que jo corregués o hagués corregut a la babalà.

(Gàlates 2,7-9)

Ben al contrari: van comprendre que Déu m'havia confiat l'anunci de la Bona Nova als no jueus, com a Pere la missió entre els jueus. És natural; el qui ha fet de Pere l'apòstol dels jueus, m'ha fet també a mi apòstol dels pagans. Jaume, Pere i Joan, que passaven com les columnes de l'Església, van reconèixer que Déu m'havia confiat aquesta tasca.

Com és de veure, sant Pau afirma que actua inspirat directament per Déu sense necessitat de consultar ningú, ni als apòstols.

Veiem també com, contràriament al que mana Jesús, de forma genèrica, als seus deixebles "Aneu a tots els pobles i anuncieu la

bona nova” (*Mt 28,19-20; Mc 16,15; Lc 24,47; Jn 20,21; Ac 1,8*), ell s’atribueix l’encàrrec directe de Déu d’anunciar la Bona Nova als no jueus i a Pere als jueus, eliminant el paper, si més no jeràrquic, de tots els altres.

Tanmateix, de forma contradictòria, reconeix al mateix temps que n’hi ha d’altres com Jaume i Joan, que juntament amb Pere, passen per ser els pilars de l’Església.

La impressió que fa més aviat és que s’ho fa venir bé per organitzar l’Església que neix amb una espècie de jerarquia, ell per un costat i Pere per l’altre. De fet, durant tot aquest període, en què ni tan sols està en contacte amb els apòstols, va nomenant responsables i fins i tot bisbes, als diferents llocs on predica.

Quant a on va a predicar, la realitat històrica també fa pensar que, una vegada convertit al cristianisme, ha de fugir de l’àmbit territorial en el que la seva pròpia casta religiosa l’hagués fet ajusticiar. Només cal llegir els Fets dels Apòstols per comprovar que de fet passa mitja vida fugint dels jueus que li volen mal.

És la meva opinió que, sant Pau, doctrinalment, actua en bona mesura com a conseqüència de la seva formació judaica i del seu caràcter apassionat. Està convençut que tot el que fa és per inspiració i voluntat divines. Quan perseguia els cristians també creia fer-ho en nom de Déu.

No sense motiu, mil dos-cents anys abans, Moisès imposa als jueus la norma de no utilitzar el nom de Déu en va. El poble jueu, profundament religiós, era molt donat a veure Déu a tot arreu.

La doctrina de sant Pau és tan important que és a partir d’ella que es crea la institució eclesiàstica i fins i tot es data la història.

L’Església es va instituir per propagar l’evangeli de Jesús i practicar-lo. Tanmateix, es va instituir en bona mesura d’acord amb les idees de sant Pau, i es va desenvolupar i concretar, entre d’altres, en els dogmes que tenen com a base la seva doctrina.

Sant Pau actua com a inductor d’una doctrina eclesiàstica a la mida del seu pensament. Sense ell tot s’hauria desenvolupat d’una manera diferent. Per això, hi ha qui fins i tot el considera a ell el “fundador” d’aquest cristianisme.

Al sostenir que l'home se salva només per la seva fe en Jesucrist, que és qui salva la humanitat amb la seva mort, considera també que abans de Crist no hi ha res, ni tampoc després, sense Ell. És d'alguna manera per això que es considera que la història vertadera de la humanitat comença amb Jesucrist, l'any 1, i per això mateix que –quan l'Església té el poder per imposar-ho– així es comença a datar.

(Encara que no faci al cas –i no és tema d'aquest llibre aprofundir-hi– sempre m'he preguntat per què, essent el cristianisme una religió que s'imposa pels seus valors a tot el món occidental, en el segle VII dC apareix a la península Aràbiga una altra religió com l'islam, que té la capacitat d'estendre's i romandre per tot el nord d'Àfrica i part d'Àsia.)

PAU, CORREGIT PELS PRIMERS APÒSTOLS

Tot el que diu sant Pau té per referència el valor de la mort de Crist, que és el que ell creu que redimeix i salva la humanitat. Segons ell, tot s'hi troba subordinat, fins i tot el compliment de la llei. L'home no se salva per les seves obres, sinó per les seva fe en Jesucrist. Aquesta és la seva tesi fonamental de la que deriva tot el seu pensament.

El fet és que aquesta teoria es troba contestada des del començament pels propis apòstols. Les teories de Pau es troben contestades contundentment dins dels cercles dels primers apòstols des del primer moment.

Per les dates en què es produeix aquest debat, està clar que els primers apòstols surten al pas de les idees de Pau, idees que no tenen cap altre fonament que el de la seva elucubració intel·lectual. De manera que, el que ell considera que li ha revelat Déu, els demés deixebles directes consideren que és equivocat.

Des d'aquest punt de vista, el fet d'imaginar-se Pau que Déu li revela les coses en exclusiva, més aviat fa pensar el següent:

Segons es narra als fets dels apòstols, Pau participa d'alguna manera en la mort de sant Esteve, si més no com a observador. És, segurament, a partir d'aquest fet que, penedit, es converteix. En el camí de Damasc (com en el camí de Santiago, perquè hi ha camins que es fan cap a l'interior de cadascun de nosaltres), Pau sent una veu interior que l'interpel·la pel que està fent i es converteix. El sentiment penetrant que té li fa creure que Déu se li revela –cosa que, essent possible, no ho és com ell s'imagina. El fet és que, al no tenir unes referències directes de Jesús ni dels seus apòstols, el que ell imagina és, en part, fruit de la seva imaginació. (És així que podria dir-se que es munta la seva pròpia pel·lícula, es lliga la manta al cap i surt a predicar amb l'apassionament que li és característic).

En quant a les seves teories, efectivament, veiem el que diuen Jaume, Joan i Pere:

Jaume, “el germà del senyor” i cap de l'Església de Jerusalem, en la seva carta a les “dotze tribus disperses entre els pobles pagans...” cristians d'origen jueu emigrats fora de Palestina, diu:

Fe i obres

(Jaume 2,14)

“Germans meus, de què serveix que un digui que té fe si no l'expressa en actes? El podrà salvar la fe?”

(Jaume 2,17)

“Així igualment la fe. Si no s'expressa en fets, és morta de soca-rel.”

(Jaume 2,18-19)

“Algú em dirà: “Tu tens fe, però jo tinc fets”. Demostra'm la teva fe sense fets concrets, i jo et demostraré pels meus fets, la fe que tinc. Tu creus que hi ha un sol Déu, oi? Ben fet que fas. Guaita! els dimonis també hi creuen... i s'esgarripen!”.

(Jaume 2,20)

“Vols adonar-te d'una vegada, tanoca, que la fe sense els fets corresponents és inútil?”

(Jaume 2,24)

“Perquè vegeu que un home és fet i reconegut amic de Déu pels fets i no per la fe i prou.”

(Jaume 2,26)

“Un cos sense ànima és un cadàver. Doncs, també la fe sense fets és ben morta.”

I a la 1ª carta de sant Joan es diu:

(1a Joan 4,16)

“Déu és amor, i el qui es manté en l'amor, viu en Déu i Déu en ell”.

(1a Joan 4,20-21)

“Em diràs: jo rai, que estimo Déu! No estimes el teu germà? Doncs ets un mentider. Perquè si no estimes el teu germà que tens davant els ulls, ja em diràs com pots estimar un Déu que no has vist mai”.

(1a Joan 5,3)

“Sí; l'amor de Déu consisteix en guardar els seus manaments.”

Hem vist també el que diu sant Pere:

Fets 10,34-35

“Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; sinó que acull a tothom qui el reconeix i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui.”

En quant al compliment de la llei:

Segons es descriu als fets dels apòstols, quan Pau torna a Jerusalem i va a casa de Jaume on es troben reunits els primers responsables de la comunitat, el primer que li diuen és que vagi al temple i es purifiqui perquè tothom vegi que compleix la llei de Moisès. Perquè se l'acusa d'ensenyar als jueus que viuen entre els pagans a abandonar la llei de Moisès (*Fets 21,17-26*).

I de fet, quan, posteriorment, l'arresten, també ho fan acusant-lo d'ensenyar doctrines contràries a la llei de Moisès (*Fets 21,28*).

Malauradament, el que transcendeix, teològicament, no és el que opinen els deixebles directes de Jesús sinó el que predica i propaga Pau a través dels seus escrits. De les seves idees derivarà tota la teologia dogmàtica de l'Església. Va convenir a la institució eclesiàstica que fos així.

ÉS PARAULA DE DÉU EL QUE DIU SANT PAU?

Sant Pau crea una doctrina paral·lela a la història real amb el que ell interpreta del que li arriba a través dels seus contactes. Davant les circumstàncies en què es troba en cada moment, afirma categòricament el que ell creu. Fa de mestre, *motu proprio*.

Sant Pau, des del principi, interpreta el que ell coneix de la història real de Jesús a la llum de la seva formació judaica. Però aquí el que volem és posar de manifest les seves discrepàncies amb el que pensava Jesús.

Jesús parla atemporalment, sant Pau parla segons a qui va dirigit el que diu, del que en deriven ple de contradiccions.

Així per exemple:

El que pensava sant Pau sobre la salvació (on diu que no depenia dels humans ni de complir la llei):

Mentre que Jesús diu: “Jo no he vingut a canviar la llei de Moisès, sinó a confirmar-la”.

(Mt 5,17-19)

Jesús i la Llei de Moisès

No us penseu pas que he vingut a anul·lar la Llei o els Profetes. No he vingut pas a anul·lar, sinó a donar el sentit ple. Us ho asseguro de debò: mentre no passin el cel i la terra, no passaran ni una “i” ni un punt sobre la “i” de la Llei: tot s’acomplirà.

Per això, el qui se salti només un d’aquests manaments tan insignificants i ensenyi la gent a fer-ho així, el declararan el més insignificant en el regne de Déu. En canvi, el qui els practiqui i els ensenyi, a aquest sí que el declararan important en el regne de Déu.

Sant Pau diu el contrari.

Segons l’apòstol, la salvació dels jueus, així com la dels gentils, no s’obtenia a través de la Llei, sinó a través de la fe en la mort i la resurrecció de Jesús.

(Romans 3,21-24)

Ara, en canvi, s'ha posat en clar com Déu salva els homes, al marge de qualsevol llei. La Llei i els Profetes ja n'havien parlat. Sí; Déu salva tots els creients per la fe en Crist Jesús; no fa cap diferència. Com que tots han pecat, tots estan igualment privats de la presència amorosa de Déu. D'ara endavant, per pura gràcia seva, Déu se'ls fa amics seus, sense que s'ho mereixin, gràcies a l'acció alliberadora de Crist Jesús.

Pau creia que els jueus rebutjaven Jesús perquè pensaven que la relació especial que ells tenien amb Déu depenia del fet que posseïen i observaven la Llei que Déu els havia donat.

Per a ell, l'observança de la Llei no representava cap funció en la salvació; i d'acord amb això, als gentils que es convertien en seguidors de Jesús se'ls ensenyava que no havien de pensar que la seva relació amb Déu milloraria si s'acollien a la Llei.

(Romans 10,3-4)

Sí, perquè desconeixent el pla salvador de Déu i cercant d'assegurar-se una bona posició davant d'Ell, no s'han sotmès al seu pla salvador. En efecte, el Crist ha posat fi a la Llei de Moisès. Ara l'activitat salvífica de Déu ateny tothom, a condició que creguin.

(Romans 10,9-10)

Perquè, si confesses amb els teus llavis que Jesús és Senyor, i en el teu cor creus que Déu l'ha desvetllat d'entre els morts, seràs salvat. Creus del fons del cor, i Déu t'admet a la seva amistat. Confesses amb els llavis, i Déu et salva.

Sobre l'obediència a l'autoritat civil (amb aparent contradicció amb l'anterior):

(Romans 13,1-6)

Cada u s'ha de sotmetre a les autoritats en exercici del poder. Sí; no hi ha cap autoritat que no estigui subordinada a Déu; i per això, les que hi ha, estan posades sota l'autoritat de Déu. Per això, el qui s'oposa a l'autoritat, es rebel·la contra l'ordre establert per Déu. I els rebels s'atrauran la condemna que s'han guanyat. Perquè els funcionaris no t'han de fer por quan actues bé, sinó quan actues

malament. De debò que no vols tenir por a l'autoritat? Obra bé i en rebràs l'aprovació. Està justament al servei de Déu per a estimular-te al bé. Ara, si obres malament, prepara't: no porta l'espasa perquè sí... Mira, està al servei de Déu, encarregat de castigar el qui obra malament. Per això, cal sotmetre-s'hi, i, no solament per por del càstig, sinó, també, per deure de consciència.

Si pagueu impostos és precisament per això: els funcionaris estan al servei de Déu, dedicats a ple temps en aquesta funció.

El que pensava sant Pau sobre la condició de cada persona:

Pau, malgrat sostenir que en Crist ja no hi havia “ni esclau ni lliure”, al mateix temps, va insistir que, donat que “el temps és curt” (fins a l'arribada del Regne), cadascú havia de conformar-se amb el lloc que li havia estat assignat i ningú havia de buscar canviar la seva condició actual, tant si fos esclau, lliure, casat, solter, home o dona.

(1 Corintis 7,17.20-24)

No canviar de condició

Cadascú ha de continuar en la situació que el Senyor li ha assignat, cadascú en la mateixa que es trobava quan Déu el va cridar. És la norma que prescriu a totes les comunitats. [...] Cadascú ha de continuar en la situació en què estava quan Déu el va cridar. Eres esclau quan Déu et va cridar? No t'hi amoïnis. Aprofita-te'n, més aviat, fins en el cas de poder accedir a la llibertat. Mira, el cridat pel Senyor quan era esclau, ara ha arribat a la llibertat per Crist. Semblantment, el cridat en situació de llibertat, ara és esclau del Crist. Algú ha pagat un bon preu per vosaltres. No us féssiu pas esclaus dels homes! Germans, cal que cadascú continuï davant Déu en la mateixa situació en què fou cridat.

I això el que pensava sobre les dones (on és de veure la idea que té d'aquest tema, d'acord amb la idea de la creació de l'Antic Testament):

(1 Corintis 11,2-10)

Abillament de les dones a l'assemblea cristiana

No em puc estar de felicitar-vos pel fet que em teniu present en tot i manteniu les tradicions tal com us les he transmises. Però, voldria que compreguéssiu això: el cap de tot home, és Crist; el cap de la

dona, és l'home, i el cap de Crist, és Déu. Qualsevol home que prega o profetitza amb el cap cobert, deshonra el seu cap. En canvi, quan una dona fa la pregària o profetitza amb el cap descobert, deshonra el seu cap: és exactament igual que si anés amb el cabell tallat arran. Que una dona no es vol posar el vel? Doncs, que es talli el cabell arran! Oi que és vergonyós per a una dona anar amb el cap pelat arran? Doncs, que es posi vel!

L'home no té per què anar amb el cap tapat, ja que reflecteix la imatge i la glòria de Déu. Però la dona, és reflex gloriós de l'home. Guaiteu! L'home no prové de la dona, sinó la dona de l'home. En realitat, no fou creat l'home per a la dona, sinó la dona per a l'home. Per això, la dona ha de dur al cap un signe que és casada, per raó dels àngels.

(1 Corintis 14,34-35)

Com en totes les comunitats del poble de Déu, les dones han de callar en les reunions comunitàries. No estan autoritzades a enraonar-hi. Que es mantinguin submises, tal com diu ja la Llei de Moisès. Si volen més explicacions, un cop a casa, que preguntin al seu marit. No està bé que una dona parli en una reunió comunitària.

(1 Timoteu 2,11-15)

Que la dona s'instrueixi amb tranquil·litat i silenci, amb molta docilitat. Però no trobo bé que una dona ensenyi o prengui la iniciativa sobre el marit. No, no, que s'estigui quieta i en silenci. Déu va formar primer Adam, després Eva. Endemés, no fou Adam qui es deixà enganyar. Fou la dona que es va deixar seduir i va caure en pecat. Se salvarà, tanmateix, per la maternitat, amb tal que es mantingui amb seny, en la fe, l'amor i la santedat.

El que pensava dels jueus:

(1 Tessalonicencs 2,15)

Per cert, que els jueus, no contents d'haver matat el Senyor Jesús i els profetes, ens han perseguit també a nosaltres: no plauen a Déu i es fan malveure de tothom.

Que diferent és Jesús de sant Pau! Sant Pau és un doctrinari! El seu caràcter no canvia, és el mateix abans que després de la seva

conversió. I, com és de veure al llarg de les seves cartes, desqualifica a tothom qui no està d'acord amb ell.

Tot això que diu sant Pau, l'hi va revelar Déu?

L'ESGLÉSIA ÉS SANTA?

El Sant Pare és sant?

El Sacre Col·legi Cardenalici és sant?

El Sant Ofici, la Santa Inquisició, eren sants?

Aquells que viuen en comunió amb Crist formen l'Església que és santa. En molts casos al marge del que fan els òrgans de govern de l'Església i del que han fet els Papes al llarg de la seva història.

Farà falta parlar de la història de l'Església aconduïda pels Papes: de les croades, de les guerres de religió a Europa, i de la santa Inquisició?

Els Papes i les institucions de l'Església des del principi estan formades per persones normals i corrents, totes amb qualitats i defectes. I les persones i institucions parlen a la llum dels seus coneixements, ignorància i interessos.

Totes les persones som iguals, encara que amb diferents talents, que ens vénen donats. Ningú s'hauria de vanagloriar dels títols ni de la importància que ha arribat a tenir en aquest món, i menys encara els representants de l'Església.

Jesucrist no vol que les persones es creguin importants, més aviat considera que tots som iguals.

Evangelí segons sant Mateu (Mt 23,8-12):

“Però vosaltres no us heu de fer dir mestres, perquè, de mestre, només en teniu un, i tots vosaltres sou germans; ni heu de donar a ningú el nom de “pare” aquí a la terra, perquè, de pare, només en teniu un, que és el del cel; ni us heu de fer dir guies, perquè, de guia, només en teniu un, que és el Crist. El més important de vosaltres, ha de ser servidor vostre. Tothom qui s'enaltirà serà humiliat, però tothom qui s'humiliarà serà enaltit.”

JESÚS ÉS DÉU?

Què ha vingut a fer Jesús en aquest món?

A l'anunciar la Bona Nova, Jesús ens revela Déu: el món creat per Ell i les lleis espirituals que el governen. Segons la teologia dogmàtica també ha vingut a morir per la humanitat.

Però, si no hi ha redempció de la humanitat i de la mort perquè no hi ha cap pecat original: on queda la raó de ser de la seva vinguda? Per anunciar l'evangelí no cal ser Déu, i si no hi ha pecat original no hi pot haver cap pla de Déu per redimir-lo.

Sense una raó que ho justifiqui és impossible creure que Déu s'hagi fet humà. Si s'ha fet home és per alguna raó transcendental. Si aquesta raó no existeix, no té cap sentit pensar que Déu s'hagi encarnat en Jesucrist i que aquest sigui per tant home i Déu alhora.

Si no hi ha raó ni justificació de la seva presència en aquest món, com per exemple, salvar la humanitat del pecat i de la mort, no tindria cap sentit considerar la seva vinguda, ni cap dels dogmes que així ho suposen.

Què ha vingut, doncs, a fer Jesús en aquest món més enllà de predicar la Bona Nova?

Si Jesús no ha vingut a redimir l'home de cap pecat original, què hi ve a fer que requereixi tal condició divina?

És possible imaginar que si no hi ha pecat original, pot haver vingut a redimir genèricament el pecat del món?

El pecat del món és intrínsec a la natura humana?, o és un fet que canvia, evolutiu, en funció de les circumstàncies en què es troba la humanitat?

Si l'home és fruit de l'evolució des d'un principi i creat per Déu, com és possible imaginar que aquesta evolució no es trobi ja prevista des del començament i que Déu hagi de venir a corregir la seva pròpia creació.

Si l'home és fruit de l'evolució d'un món creat per Déu, quin sentit té imaginar que aquest Déu ha hagut de venir a canviar el curs de la història de la humanitat per alguna raó sobrevinguda que Ell no havia imaginat que pogués esdevenir-se?

DE LA TEORIA CREACIONISTA DEL MÓN A LA TEORIA DE L'EVOLUCIÓ

La teoria creacionista de l'Antic Testament considera que Déu ha creat l'home de cop i volta, que aquest ha pecat contra Déu des del començament i ha esdevingut mortal per aquesta causa.

I que, com a conseqüència, aquest home té una naturalesa intrínsecament tacada i predisposada al mal.

Al món d'avui, la teoria de l'evolució ens explica "la creació" de l'home com un procés evolutiu.

I que el que cal considerar és:

1. La història de la creació del món a l'Antic Testament és una metàfora, una narració poètica sense cap fonament científic, imaginada des de les idees que es tenien quan es va redactar.

2. L'home és fruit de l'evolució, tal com ens mostra actualment el món científic.

3. El que hi ha en el cor d'aquest home és un esperit que hi ha en totes les persones, d'aspiració profunda, absoluta, al bé, a la veritat, a la justícia i a la solidaritat universals. En aquest sentit, sí que es podria dir creat a imatge i semblança del Déu de Jesucrist.

4. A què és degut el mal que fa?

A les circumstàncies en què es troba en la seva lluita per la supervivència, fruit de les seves necessitats i de la seva ignorància. Es comporta com un animal que si cal mata i/o roba per tal de sobreviure.

És això intrínsec a la seva naturalesa, o existeix només de manera passatgera? En la meva opinió, purament circumstancial.

En aquest sentit, l'evolució de l'home cap on el du?

Cap allò primer, que és permanent, cap a la comunió amb l'absolut, que és Déu, en qui es troba tot allò al que ell aspira. A través d'un procés de conscienciació i creixement humà que no té límits.

NOMÉS HI HA UN DÉU I SEMPRE ÉS EL MATEIX

No hi ha un Déu per als no creients i un altre per als creients.

No hi ha el Déu de l'Antic Testament i un altre de diferent del Nou Testament. Un Déu de la ira i un Déu de l'amor i la misericòrdia.

Els profetes d'abans parlaven d'acord amb la seva concepció de Déu igual que ho fan els profetes d'ara. Però, de Déu, només n'hi ha un i sempre és el mateix.

No hi ha un Déu que va "improvisant" segons allò que van fent els homes o allò que va succeint. No. Tot es troba previst des del principi de la història, d'acord amb unes lleis que són immutables – desconegudes, però immutables.

Jesucrist ens les descobreix, les posa de manifest. Ell ens revela el Déu vertader i les lleis d'acord amb les quals ha fet el món.

Jesucrist ens descobreix aquest Déu i ens ve a dir com és. I ens diu que és un Déu d'amor, que no vol sacrificis humans ni divins, que vol que ens comportem com germans i que ens estimem sempre.

No hi ha cap Déu que demani la mort injusta de ningú. Ans al contrari, Déu ens vol a tots en la joia de la vida i de l'amor recíproc, units a Ell per sempre més.

Déu és sempre el mateix i tot es troba previst des del principi de la història. Ell no juga als daus cada matí amb la humanitat. Tot es troba subordinat a unes lleis, d'acord amb les quals Ell ha fet la creació, que són immutables i que actuen sempre de la mateixa manera.

LES LLEIS QUE REGEIXEN L'UNIVERS

Stephen Hawking ara ens diu que el Big Bang es pot haver produït per generació espontània com a conseqüència de la llei de la gravetat, que el principi del nostre univers no té per què ser obra de cap Déu.

El fet, però, és que, si hi ha una llei –la de la gravetat o qualsevol altra–, algú l'ha fet.

El món, segons el meu punt de vista, es regeix en tots els seus plans per lleis que són obra del Creador, aquest ha fet el món i les lleis que el governen.

Només cal viure l'evangeli per comprovar el miracle de l'existència i la força del bé. Per tal de comprovar que hi ha coses que passen com a conseqüència d'haver obrat bé, igual que hi ha coses que passen com a conseqüència d'obrar malament, d'una manera més enllà de qualsevol explicació raonable/racional o científica. Es produeixen “miracles”, connectant coses aparentment desconnectades.

Tot i que es podria dir que d'alguna manera més que miracles són coses que passen perquè hi ha una comunicació universal que ho afavoreix, el cert és que passen perquè hi ha una llei del creador de l'univers que fa que les coses passin així i que apareixin, d'aquesta manera, com un miracle o una casualitat.

Penso que hi ha un pla en què tot es comunica i s'interrelaciona: el pensament, l'acció, la fe...

La llei de Déu es compleix sembla, i si es pogués representar en forma d'equació, podríem dir que té una incògnita que depèn del comportament humà i que en fa variar el resultat.

LA LLEI DE LA JUSTÍCIA UNIVERSAL

L'hinduisme ho expressa d'aquesta manera:

“La força universal, la llei imparcial, absoluta, estricta i inflexible de justícia retributiva en l'univers, la llei de causalitat que obra igual en el pla físic que en el moral i intel·lectual, ajustant sàviament i equitativament a cada causa el seu degut efecte, i restablint l'equilibri en el món físic i l'harmonia en el món moral.

“En virtut d'aquesta llei, les bones o males conseqüències de tots els actes, paraules i pensaments de l'home reaccionen sobre ell amb la mateixa força amb què van ser posats en acció, i així és que, tard o d'hora, cadascú recull exactament allò mateix que ha sembrat. Cadascun dels nostres pensaments, paraules i obres desperta corrents bons o dolents, que persistiran fins que haguem rebut el corresponent premi o càstig; i per tant, nosaltres som els qui forgem el nostre avenir i llaurem la nostra futura felicitat o dissort, sense que puguem culpar per això ningú més que a nosaltres mateixos.

“No som esclaus del nostre destí, sinó els seus amos i creadors; el destí no és, doncs, fill de l'atzar ni del caprici de cap divinitat: és exclusivament la nostra pròpia obra.”

Hi ha dues coses que he pogut experimentar sempre en la meua vida –observant-la atentament i fent-ne la lectura adequada. Una té a veure amb aquesta llei tal com conceptualment ve expressat. L'altra, que hi està directament relacionada, és la llei de l'evangeli, la llei de l'amor als humils, als pobres, als desvalguts: la llei espiritual que ens ve de Jesucrist.

El món es regeix per lleis espirituals, psíquiques i materials que són objectives i atenyen tots els plans de l'existència humana.

L'HOME SE SALVA PER LES SEVES OBRES, OBRANT EL BÉ

Com se salven els homes, per la seva fe o per les seves obres?
Ho diu Jesús a cada pàgina de l'evangeli: per les seves obres.

L'home no se salva per la seva fe sinó per les seves obres; i Déu, com diu sant Pere, “acull a tothom qui el reconeix i fa el bé sense distinció de nacionalitats”.

L'afirmació de sant Pau segons la qual l'home se salva per la seva fe en Jesucrist i no pel seu mèrit, constitueix un greu error d'apreciació i és contrària al que diu l'evangeli. Sant Pau afirma que, donat que Crist ens redimeix del pecat i la mort –redimeix segons això tota la humanitat–, aquesta se salva per Jesucrist i no per ella mateixa. Això, a més de ser una afirmació contrària al que es diu a cada pàgina de l'evangeli –que sant Pau no coneix perquè no ha conegut Crist directament i els evangelis van ésser escrits a posteriori de la mort de sant Pau–, introdueix a la teologia dogmàtica de l'Església una idea sense cap sentit que consideraria l'ésser humà i tota la humanitat sense cap valor.

A l'atorgar a Jesús tota la remissió del pecat i tota la salvació de la humanitat de tots aquells que creien o creurien en Jesucrist i en el que representava, es va crear una figuració del món totalment equivocada.

Sant Pau estava equivocat i tots aquells que com ell varen creure que Jesús ens redimia i que només per la nostra fe en Ell ens salvem, sense més, sense cap mèrit o desmèrit per les nostres obres.

Tots serem jutjats d'acord amb allò que haguem fet segons el nostre talent. (*Paràbola dels talents, Mateu 25,14-30*) (Segons el talent que ha donat Déu a cadascú.)

(*Mateu 7,12*) (*Lc 6,31*)

Regla d'or

Així, tot allò que voleu que us facin els altres, feu-los-ho igualment també vosaltres. Vet aquí la Llei i els Profetes.

(Mateu 7,19-20) (Lc 6,43-44)

Pels fruits els coneixereu

Tot arbre que no lleva bon fruit, el tallem i el tirem al foc. En una paraula, pels seus fruits els reconeixereu.

(Mateu 7,21-22) (Lc 13,25-27)

No us conec

No n'hi ha prou de dir-me: "Senyor, Senyor!", per reconèixer la sobirania de Déu, sinó que cal fer la voluntat del meu Pare del cel.

Molts em diran aquell dia: "Senyor, Senyor!, ¿no profetitzàvem en el teu nom, i en el teu nom expulsàvem dimonis i en el teu nom fèiem tants miracles?" Llavors jo els declararé: "Mai no us he conegut de res. Fora d'aquí, colla de malvats!"

(Mateu 7,24-26) (Lc 6,47-49)

El fonament

Tot aquell que escolta aquestes paraules meves i actua en conseqüència, s'assembla a aquell home intel·ligent que va bastir la seva casa fonamentant-la damunt la roca. Prou que va ploure i van venir torrentades i va bufar el vent irrompent contra aquella casa. Però no es va ensorrar; és clar tenia el fonament damunt la roca. En canvi, tot aquell que escolta aquestes paraules meves i no en fa cabal, s'assembla a aquell ximplet que va bastir la seva casa damunt la sorra. Va ploure, van venir les torrentades i va bufar el vent irrompent contra aquella casa. I es va ensorrar. Una ruïna total.

(Mateu 12,46-50) (Mc 3,31-35; Lc 8,19-21)

La mare i els germans de Jesús

Encara enraonava a la gent, que la seva mare i els seus germans s'estaven drets a fora amb ganes de parlar amb ell.

Un li va dir:

—Mira, la teva mare i els teus germans s'estan drets a fora, amb ganes de parlar amb tu.

Però Ell va respondre al qui l'informava:

—Qui és la meva mare i qui són els meus germans?

I assenyalant amb la mà els seus deixebles, va dir:

—Mireu la meva mare i els meus germans. Sí; el qui fa el voler del meu Pare del cel, aquest m'és germà, germana i mare.

(Mateu 21,28-31)

Els dos fills

—Què us sembla? Un home tenia dos fills. Troba el primer i li diu:

—“Fill, vés avui a treballar a la vinya.”

—No ho vull”, li replica.

Però després, s’ho repensa i hi va. Llavors troba l’altre i li diu el mateix.

—“I tant que sí, senyor!”, contesta; però no hi va.

—Quin d’aquests dos ha fet el que el pare volia?

—El primer, li diuen.

Llavors Ell els fa:

—Sí; us ho asseguro: els publicans i les prostitutes us passen al davant en el reconeixement de Déu com a Senyor.

(Mateu 23,1-3) (Mc 12,38-40; Lc 11,37-52; 20,45-47)

Denúncia contra escribes i fariseus

Llavors Jesús parlà a la gent i als seus deixebles, dient:

—A la càtedra de Moisès, hi seuen els escribes i fariseus. Feu i observeu, doncs, tot allò que us diguin; ara, no féssiu pas com fan ells, perquè diuen i no fan.

(Mateu 25,34-46)

El judici final

Llavors dirà el rei als de la seva dreta:

—“Veniu, beneïts del meu Pare, preneu possessió del Regne preparat per a vosaltres d’ençà que el món és món. Perquè he passat fam i m’heu donat menjar; he patit set i m’heu donat beure, era foraster i m’heu acollit; anava nu i m’heu vestit; era malalt i m’heu visitat; era a la presó i m’heu vingut a veure.”

I els justos li replicaran:

—“Senyor! Quan t’hem vist afamat i t’hem alimentat, o assedegat i t’hem donat beure? I quan t’hem vist foraster i t’hem acollit, o nu i t’hem vestit? Quan t’hem vist malalt o a la presó i t’hem vingut a visitar?”

I el rei els respondrà:

—“Sí, us ho asseguro, sempre que ho fèieu a un d’aquests germans meus tan petits, m’ho fèieu a mi.”

Llavors dirà als de la seva esquerra:

—“Lluny de mi, maleïts!, al foc etern, preparat per al diable i als seus àngels. Perquè passava fam i no m’heu donat menjar; he patit set i no m’heu donat beure; era foraster i no m’heu acollit; nu, i no m’heu vestit; malalt i a la presó, i no m’heu visitat.”

I, ells també, replicaran:

—“Senyor, quan t’hem vist afamat o assedegat, foraster o nu, malalt o a la presó i no t’hem servit?”

Llavors els respondrà, dient:

“Sí, us ho asseguro, allò que no fèieu a un d’aquests tan petits, tampoc no m’ho fèieu a mi.”

SOBRE LA DEVOCIÓ A MARIA

Quedo una mica perplex sobre la devoció a Maria que l'Església ha anat promocionant des de fa uns dos segles. Per què? Quines raons de fons hi ha?

No m'ho explico. Perquè de l'evangelí no surt pas res de tot això, sinó tot el contrari.

Quan a Jesús li diuen "Beneït el ventre que t'ha portat i els pits que t'han amamentat" contesta "més aviat aquells qui escolten la paraula de Déu i la compleixen". És a dir, no li dóna cap importància al fet que Maria l'hagués engendrat.

I quan li parlen de Maria i dels seus germans que són a fora i el volen veure, contesta assenyalant els seus deixebles: "Aquests són la meua mare i els meus germans. Sí, el qui fa el voler del meu pare del cel, aquest m'és germà, germana i mare".

Per tant, és evident que també s'hi mostra distant de la mare i els germans pel sol fet d'aquesta condició de parentesc. El que valora són les obres.

Tanmateix, la institució eclesiàstica, de la condició de "parentesc", d'ésser la seva mare, n'ha muntat la història teològica més increïble que un pugui imaginar. I ha convertit Maria a través de tots els seus títols i advocacions en una Deessa, quasi més important que el propi fill Jesucrist.

La majoria de les esglésies es troben presidides per imatges de la "Mare de Déu" i/o per sants en comptes de per la figura de Jesús, del sagrat cor de Jesús o del crucifix.

COM ES COMPENSA DONCS L'ERROR I LA MALDAT? COM S'EQUILIBRA I COM ES REDIMEIX?

Si la mort de Jesús no redimeix l'home del suposat pecat original i de la mort, de què el redimeix?

Jesucrist és la referència fonamental en les nostres vides perquè ens mostra el rostre verdader de l'únic Déu –l'amor de Déu s'encarna en Jesucrist– i el camí de la salvació:

“El qui m'ha vist a mi ha vist el meu pare del cel”.

“El qui vulgui venir amb mi que agafi la seva creu i em segueixi”.

Units amb Jesucrist, es venç el mal i la mort. Tots els qui pateixen i moren injustament són part en la redempció del mal. Jesús ha mostrat el camí i n'és la referència fonamental. Jesús no venç el mal de tota la història de la humanitat, ens mostra el camí de la nostra lluita i el sentit del dolor sofert per amor als altres.

El mal es venç a través del sofriment lliurement acceptat de tots els homes que lluiten perquè el regne de Déu triomfi en aquest món, seguint l'exemple de Jesús que n'és la referència.

Jesús ens mostra el sentiment del seu Pare, que és a favor dels qui pateixen. Déu és al costat dels qui pateixen per amor, i no en vol pas la seva mort sinó el seu triomf. Per la seva llei acaben triomfant sempre i assolint la vida eterna.

Però el Déu d'amor del Nou Testament no ens pot fer oblidar ni confondre com són les coses de la nostra vida i a què es troben sotmeses. Tothom acaba rebent allò que es mereix. Així ho diu també l'evangeli. Déu és amor, però també justícia, i tothom trobarà la seva justícia en Ell.

SOBRE LA CONSCIÈNCIA DEL BÉ I DEL MAL

Si una persona diu a una altra, moltes vegades, que és estúpida perquè no sap solucionar un problema, en crearà un altre, de problema, i més gran.

Si una multitud de persones –una organització eclesiàstica– ens diu constantment que som pecadors de naixement, aconseguirà crear una consciència del mal en cada individu, que no serà real, sinó fictícia, substituint la vertadera consciència humana.

Quan es parla des d'hipòtesis que no es corresponen amb la realitat, s'introdueixen idees en el cap de les persones que en compte de fer el bé fan el mal. Es crea una consciència moral de les coses que és equivocada.

Allò que cal despertar en el cor i en la ment de cada individu és l'esperit del bé i la consciència del propi talent. Per tal que cadascú sigui fidel a la seva pròpia identitat.

Totes les persones aspiren al Creador. L'ànima de totes les persones aspira al bé suprem, al Creador, a unir-se amb l'ànima universal de què formem part i que ve "representada" per l'absolut que és Déu.

A les famílies i a totes les escoles del món s'ha d'ensenyar a descobrir allò que hi ha realment de bo i de talent en cadascú. I a tractar de fer comprendre per què obrem moltes vegades, des de la ignorància, erròniament.

I és clar, construir teories, castells en l'aire, sobre temes que no tenen un fonament real és molt perillós. Algun dia reeixirà la veritat i tot se n'anirà dalta baix. Mentrestant, s'haurà anat propagant la mentida i creant una consciència artificial i falsa de les coses de Déu.

Síntesi conceptual

Damunt de la ignorància, s'hi han construït molts castells, potser cap de més perniciosos que el del dogmatisme religiós.

El relativisme més gran és el que ve de la mateixa institució eclesiàstica, que interpreta l'evangeli de manera interessada – en la pròpia organització i poder– i ha creat paral·lelament uns dogmes que no tenen cap fonament real.

Afirmar que la mort és conseqüència del pecat original és viure en una religió del passat.

Afirmar que Déu vol la mort del seu fill Jesús per tal de redimir la humanitat del pecat i la mort és viure en una religió pagana.

Afirmar que els dogmes han estat revelats per Déu, és reflex d'una mentalitat interessada en una obediència cega –en una rendició sense condicions a la doctrina oficial.

La veritat no necessita imposar-se per la força. Cap creença religiosa que sigui vertadera no necessita imposar-se per la força. La veritat acaba imposant-se sempre.

III

LA INSTITUCIÓ DEL PAPAT I LES SEVES PRERROGATIVES. LA JERARQUIA ECLESIASTICA

Consideracions sobre alguns aspectes dels textos evangèlics, basant-se en els quals es pretén legitimar l'estructura eclesiàstica, en particular pel que fa referència al Papat.

Qüestió prèvia

Com hem vist, els evangelis s'escriuen pels seguidors dels apòstols, a partir d'uns quaranta anys després de la mort de Crist. Per això es diuen Evangeli segons sant...

Els evangelis canònics es consideren inspirats per Déu, els apòcrifs es consideren rebutjables per la quantitat de faules i de fantasies que contenen. (Passar d'un extrem a l'altre potser és exagerat.)

Alguns dels evangelistes canònics de referència, com Lluc i Marc, no eren ni deixebles de Jesús.

Els evangelis presenten entre si diferències, i coses que es diuen en uns no es diuen en altres. És normal. No tots eren a tot arreu quan succeeixen els fets narrats.

Jesús diu als seus deixebles:

“Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat.

Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova a tota la humanitat.

Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món.”

I això és el que fan els seus deixebles. De manera que s'escampen arreu (de dos en dos). Com Jesús n'havia enviat la primera vegada a setanta-dos.

Els apòstols no van escriure cap evangeli. Molts d'ells eren il·letrats. Es limitaven a explicar el que havien vist.

Els qui escriuen els evangelis són els qui els escolten i s'interessen pel que diuen i hi creuen. És a dir, s'escriuen pels seguidors dels deixebles de Jesús. Per això, d'evangelis, se n'escriuen molts. Encara que “oficialment”, en un moment determinat, s'escullen només quatre: els evangelis canònics, com a més fidedignes i ajustats al significat que té el cristianisme.

Aquests evangelis ens han arribat després de moltes traduccions i traductors de manera diversa. Fins al punt que un mateix evangeli traduït a una llengua o a una altra presenta diferències en algun cas substancials. Hem de suposar que per la diferent interpretació dels traductors i dels “censors” de cada època.

El fet és que la seva lectura porta a la reflexió de si tot és original o no, i fins i tot si hi ha correccions o afegits en funció de l'interès dels “traductors” de cada moment.

En aquest escrit reflexiono sobre alguns aspectes dels evangelis que em semblen no congruents amb el mateix “evangeli” i sobretot amb la figura i la personalitat de Jesús.

ELS APÒSTOLS, PERSONES NORMALS, NI MÉS NI MENYS

Segons l'expert Jan Dobraczynski:

“ [...] Aquests són els noms i la procedència dels dotze apòstols: el primer, Simó, anomenat Pere, i el seu germà Andreu; Jaume i el seu germà Joan fills del Zebedeu (Jesús els anomena “fills del tro”); tots ells pescadors del llac de Galilea; Felip, Tomàs i Bartomeu, artesans, de distints pobles de Galilea; Mateu, el publicà, antic recaptador d'impostos; Jaume l'Alfeu i Judes Tadeu, germans, de Natzaret, fills de la germana de Míriam; Simó el Zelós, antic sicari, i Judes Iscariot, antic comerciant, el qui el va entregar.”

Es considera d'ordinari que els apòstols eren gent extraordinària. Jo no ho crec. Crec que era gent normal, molt religiosos com tothom en aquella època. De fet, penso que no entenien massa Jesús en el que deia fins després de la seva mort i resurrecció. Penso que moltes coses de la vida i mort de Jesús encara són indesxifrables en el seu vertader sentit.

Els apòstols eren persones normals, casats i amb fills la majoria. (Si els evangelis no ens diguessin que Pere era casat, podrien fer-nos creure que no ho era, com podria pensar-se dels altres apòstols, donat el pensament actual de la jerarquia eclesiàstica. El cert és que el matrimoni i el tenir fills era el més natural, i el que era mal vist era el contrari. Tenir fills es considerava un do de Déu.) Varen conèixer Jesús alguns a través de Joan Baptista, com Andreu i Joan –com diu l'evangeli. Jesús, com diuen els evangelis, conegué Pere després d'haver conegut el seu germà Andreu i Joan, que eren deixebles de Joan Baptista. Tot molt normal.

Per què els predicadors ens presenten tantes vegades aquesta relació com si no existís prèviament a quan Jesús diu: “Seguiu-me, que us faré pescadors d'homes”?

Varen esdevenir homes nous després de la mort i resurrecció del Senyor, i això els va donar força per predicar l'evangeli i morir per ell. Però sense exagerar. Tota persona que viu algun fet extraordinari i/o dramàtic a la seva vida, canvia.

LA INSTITUCIÓ I LA JERARQUIA

Hi ha una cosa més important que arribar a conèixer de memòria i dogmàticament l'evangeli: que és entendre'l. I per això cal conèixer Jesús. Això només ho pot fer bé el qui –guardant les distàncies que fan al cas– té un esperit com el seu.

Ningú que estudiï l'evangeli i l'apregui de memòria no el pot entendre de veritat si no té un cor senzill com Jesús, i si no es troba inspirat per Déu.

Quan preguntes a qualsevol persona (religiosa, sacerdot...) en què es basa o es fonamenta la idea del Papat i, com a conseqüència, d'una determinada manera d'entendre la jerarquia eclesiàstica; tothom et diu el mateix que va escriure l'arquebisbe metropolità de Barcelona al comentari dominical de *La Vanguardia* del dia 24 de juny de 2007:

Recordem aquelles paraules del Senyor que sempre són actuals i eficaces: “Tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meua Església. Et donaré les claus del Regne dels Cels, i allò que lliguis a la terra serà lligat al cel, i el que deslliguis a la terra serà deslligat al cel.”

Però evidentment el que va dir Jesús i el seu significat no tenen res a veure amb el que diu el senyor bisbe.

Vegem, si no, quin és el context en què es pronuncien i el seu veritable significat analitzant cadascuna de les parts d'aquesta frase.

Ningú a qui l'hi he explicat, sacerdots en particular i altres cristians, no nega que el significat vertader de les paraules de Jesús pugui ser cap altre que el que jo explico a continuació. De fet, hi ha qui fins i tot m'ha dit: “Tens raó, però no ho diguis perquè s'armaria un gran enrenou.”

Nota: Tot el raonament que segueix té a veure amb el supòsit d'unes paraules que, hipotèticament, van ser pronunciades al respecte per Jesús. La seva redacció equivocada i el fet que només hi són en l'Evangeli segons sant Mateu, i no en els altres tres evangelis, indueix a pensar que algú les va introduir erròniament.

Jesús diu a Pilat, quan aquest li pregunta: I tu, ets rei?

**La meva reialesa no és d'aquest món,
jo he vingut al món per donar testimoni de la veritat.**
(Evangeli segons sant Joan)

I LA INSTITUCIÓ DEL PAPAT

“I jo et dic que tu ets Pere, i que sobre aquesta pedra edificaré la meva Església”, no és el que va dir Jesús sinó: **“I jo et dic, Pere, que sobre aquesta pedra edificaré la meva Església.”**

Evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se n'anà als poblets de Cesarea de Filip, i pel camí preguntava als seus deixebles: “Qui diu la gent que és el fill de l'home?” Ells li respongueren: “Uns diuen que és Joan Baptista, d'altres que Elies, uns altres que Jeremies o algun dels profetes”. Llavors els preguntà: “I vosaltres, qui dieu que sóc?” Pere li respon: “Vós sou el Messies, el fill de Déu viu.”

Jesús a Pere: “Això que dius no ho saps per tu mateix, no ho sabries si el meu pare no t'ho hagués revelat. I jo et dic: Tu ets Pere i damunt d'aquesta pedra edificaré la meva Església”.

És evident que:

1r. Jesús parla a Pere de la seva fe i d'on prové.

2n. L'Església es troba edificada damunt de Crist i no de Pere.

3r. Jesús anuncia la seva Església i com serà: construïda damunt la fe dels creients.

L'Església (poble de Déu) és la comunió de tots els creients, per la seva fe, en Crist.

Per tant, el significat correcte d'aquestes paraules de Jesús, a partir del context en què es pronuncien, és:

Sobre aquesta fe edificaré la meva Església. És a dir, la teva fe és com una roca i sobre aquesta fe (la de tots els cristians) edificaré la meva Església.

Per això l'Evangelí de sant Mateu, en realitat el que ha de dir és:

“I jo et dic, Pere, que sobre aquesta pedra edificaré la meva Església” i no pas: **“I jo et dic: Tu ets Pere i damunt d'aquesta pedra edificaré la meva Església”.**

Com si l'Església s'hagués d'edificar damunt de Pere.

Perquè el seu significat és:

I jo et dic que sobre aquesta fe –la teva i la de tots aquells qui com tu creuran en mi– jo edificaré la meva Església.

Ja que l'Església no s'edifica damunt de Pere sinó damunt del Crist.

I l'Església és això: el conjunt de tots els creients que viuen en comunió amb Crist.

O bé sant Mateu ho recorda malament o bé algun traductor ho canvia per donar-li un altre sentit. Aquells qui no l'han entès bé han canviat el significat de les seves paraules.

Si es té en compte el seu sentit equivocat i el fet que no consten en els altres tres evangelis, una altra alternativa és considerar que mai van ser pronunciades.

Per això, almenys en aquesta circumstància Jesús no va instituir "el Papat", ni cap jerarquia eclesiàstica.

La incultura i els interessos creats, entre d'altres coses, fan el fanatisme i creure en coses que no són veritat.

A continuació Jesús començà a instruir-los dient: **"El fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots, i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort i al cap de tres dies ressuscitarà."** I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: **"Fuig d'aquí Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes."** Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: **"Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi, la salvarà."**

Ni Pere ni cap deixeble no entenen massa de què va el que diu Jesús. Ho entendran quan el veuran ressuscitat. De fet, Pere, que li promet fidelitat i que el defensarà fins a la mort, quan arriba el cas, a més de negar-lo tres vegades abans que canti el gall, fuig corrents a amagar-se i no és al peu de la creu quan Ell és crucificat.

II LES PRERROGATIVES DEL PAPAT

**Jesús revela la creació divina i es sotmet a la voluntat del Pare.
Ell mateix es sotmet a la voluntat del cel fins a la mort.**

Per això, coneixent Jesús, és impossible, rotundament impossible!, que hagués dit el que a continuació diu l'Evangeli segons sant Mateu:

“Et donaré les claus del Regne del cel; tot allò que lliguis a la terra quedarà lligat al cel i tot allò que deslliguis a la terra quedarà deslligat al cel.”

Tan impossible com pretendre que la Terra sigui el centre de l'univers i que tot gira entorn seu.

Les claus del cel les té cada ésser humà amb els seus actes. Perquè com diu sant Joan: tot home que obra correctament és fill de Déu. I tots serem jutjats segons les nostres obres.

Totes les persones que obren correctament són santes. I totes elles poden comprovar el miracle permanent de l'existència a través de les seves pròpies vides.

Quan Jesús se'n va, entre d'altres coses, diu als seus deixebles:

Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat.

Aneu per tot el món i anuncieu la Bona Nova a tota la humanitat.

Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món.

Això sí que prové d'ell, l'altre és un afegit d'algun interessat en el poder de la jerarquia. (Indagui's a través del temps i es comprovarà.)

En primer terme perquè Jesús no pot lligar el cel a la terra.

Ningú no pot anar en contra de les lleis d'acord amb les quals el món existeix. Perquè són obra del mateix creador.

Jesús mateix afirma molt clarament:

No és aquell qui diu “Senyor, Senyor”, sinó aquell qui fa la voluntat del pare.

O bé, com hem vist, diu a Pere:

Fuig d'aquí Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes.

En un altre cas aparentment tan senzill com el de la mare dels deixebles que demanen un lloc preferent per a aquests; respon:

“Això només correspon al Pare.”

De fet, no hi ha ocasió en què Pere obri la boca que Jesús no el reprengui:

Si no et rento els peus no ets dels meus.

Indicant-li com havien de servir.

Abans que el gall canti em negaràs tres vegades.

I així successivament.

Pere és tan obtús (a pesar de l'Esperit Sant, que se suposa que els va enfortir i il·luminar) que fins i tot obliga a convocar el primer Concili de Jerusalem, perquè ell encara no ha entès que a l'evangeli Jesús mana: **“Aneu, doncs, a tots els pobles i prediqueu la bona nova”**. S'havia de predicar a tothom, i no només als jueus. I la seva possible conversió no es trobava limitada a cap altra cosa. I no és sinó sant Pau qui ho esclareix i aconsegueix vèncer les objeccions de sant Pere.

Pere creia, després de la mort de Crist, que els nous conversos, que no eren jueus –els gentils–, s'havien de circumcidar, o sigui, convertir al judaisme, abans de ser batejats. Això motiva el primer “concili” a Jerusalem l'any 50 després de Crist, és a dir, uns vint anys després de la mort de Jesús. I és sant Pau qui fa comprendre a Pere que anava equivocat i que la Bona Nova era per a tothom. I d'aquí és d'on arrenca el cristianisme com a religió separada del judaisme. **Si hagués estat per sant Pere, l'Església cristiana no existiria més que com una secta dins del judaisme.**

A més, es pot veure el que ha passat amb la història de la jerarquia eclesiàstica. Es pot dir que, com Pere, no n'han encertat mai ni una: les croades, la Santa Inquisició, les guerres de religió a Europa. Condemna a mort de persones que després han estat elevades a la santedat, com Joana d'Arc.

Condemna de científics i teories que després el temps s'ha encarregat de ratificar: Copèrnic, Galileu, etc.

Excomunions com la de Luter que després s'han hagut d'aixecar.

La jerarquia ha reconegut els seus errors amb segles de retard.

Realment res del que han lligat a la terra no ha pogut quedar lligat al cel i viceversa.

Només la ignorància i el fanatisme poden fer creure en alguna cosa així.

És l'Església que ha de pensar com Déu i no a la inversa.

III

LA JERARQUIA ECLESIASTICA

Com podia Jesús voler organitzar una Església amb una jerarquia de grans sacerdots com aquella que el va condemnar a mort a ell?

L'organització eclesiàstica és semblant a aquella judaica que va condemnar Jesús a mort.

L'Església judaica que el va condemnar a mort es trobava regida pels grans sacerdots, presidida d'entre ells per Caifàs, qui li pregunta: "Ets tu el Messies, el fill de Déu?"

I qui, davant la resposta afirmativa de Jesús, s'esquinça els vestits i diu que ja no cal cap més prova, que mereix ser condemnat a mort.

Jesús havia dit: **"Els notables, els grans sacerdots, i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort i al cap de tres dies ressuscitarà."**

Vosaltres creieu que Jesús podia pensar en una Església cristiana amb una estructura de poder i jerarquia com aquella judaica del seu temps?

De fet, aquesta jerarquia ha jutjat i condemnat gent innocent a tort i a dret només perquè tenien opinions diferents d'allò oficial –com en totes les dictadures i en tots els règims totalitaris. I ha adquirit un poder terrenal inimaginable. Encara avui es troba falta de diàleg. I en molts casos els seus dirigents són persones sense preparació intel·lectual per a raonar per si mateixos. Han estat ensinistrats per a creure i defensar l'ortodòxia de la pròpia jerarquia eclesiàstica, i rebutgen tot el que pot suposar una reflexió que pugui posar en perill els seus privilegis.

Jesús diu als seus deixebles, després de rentar-los els peus: **"Us he donat exemple. Feu això amb els altres com jo us ho he fet a vosaltres."** Indicant com s'havien de comportar. Ensenya el que han de fer els seus deixebles per servir l'home (la humanitat). Així ho mostra abans de l'últim sopar.

"Si no, no sou dels meus"

"Els primers seran els últims i els últims seran els primers."

Si Jesús tornés, què pensaria del poder i la pompa d'aquesta "Església terrenal" i en particular de la jerarquia eclesiàstica?

Pensaria com Malaquies?:

Lectura de la profecia de Malaquies (Ml 1,14b-2,2b.8-10)

Jo sóc el Rei de reis, diu el Senyor de l'univers, i tots els pobles reverencien el meu nom. I ara, sacerdots, us adverteixo que si no feu cas de mi, si no esteu atents a honorar el meu nom us trauré el poder de beneir.

Vosaltres heu abandonat el camí dret i, en veure com jutjàveu, molts s'han allunyat. Heu violat l'aliança que jo havia fet amb Leví, diu el Senyor de l'univers. Per això, jo faré que tot el poble perdi l'estima i el respecte que us tenia, tal com vosaltres ho heu fet amb mi, per no haver seguit els meus camins i haver jutjat amb parcialitat.

No tenim tots un mateix pare? No ens ha creat el mateix Déu? Per què som deslleials els uns amb els altres i violem així l'aliança dels nostres pares?

També directament Jesús diu:

Evangelí segons sant Marc (Mc 12,38-40):

En aquell temps Jesús, instruint la gent, deia: "No us fieu dels mestres de la Llei. Els agrada de passejar-se amb els seus vestits, i que la gent els saludi a les places, que els facin ocupar els primers seients a les sinagogues i els primers llocs a la taula; devoren els béns de les vídues i, al moment de l'oració, per fer-se veure, es posen filactèries ben llargues. Són els qui seran judicats més rigorosament."

Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 23,1-12):

En aquell temps, Jesús digué a la gent i als deixebles: "Els mestres de la Llei i els fariseus us parlen des de la càtedra de Moisès: compliu i observeu tot el que us manen, però no feu com ells, perquè diuen i no fan.

Preparen farcells pesadíssims i els carreguen a les espatlles dels altres, però ells no volen ni moure'ls amb el dit. En tot obren per fer-se veure de la gent.

Per això es fan ben grosses les filactèries, i les borles, ben llargues; els agrada d'ocupar els primers llocs a la taula i els primers seients

a les sinagogues, i que la gent els saludi a les places i els doni el nom de “rabí”, o sigui “mestre”.

Però vosaltres no us heu de fer dir mestres, perquè, de mestre, només en teniu un, i tots vosaltres sou germans; ni heu de donar a ningú el nom de “pare” aquí a la terra, perquè, de pare, només en teniu un, que és el del cel; ni us heu de fer dir guies, perquè, de guia, només en teniu un, que és el Crist. El més important de vosaltres, ha de ser servidor vostre. Tothom qui s'enaltirà serà humiliat, però tothom qui s'humiliarà serà enaltit.”

Jesús no pot haver organitzat una Església dogmàtica i inquisitorial, obscurantista, ofegada en si mateixa, que no dóna explicacions, més aviat les imposa i sense capacitat de renovació. Amb òrgans de govern enclaustrats i persones sense el nivell intel·lectual adequat, amb secrets ben guardats, manca d'informació objectiva i negació a un debat obert i plural.

Jesucrist no va instituir cap jerarquia, només per servir els altres. Figurativament: es pot dir que els ho va demanar agenollat.

Cal una nova organització eclesial, col·legiada i representativa.

IV

QUANT AL GOVERN DE L'ESGLÉSIA.

EL PAPA, UNA PERSONA COM LA RESTA

Evangelí segons sant Mateu (Mt 23,1-12)

“Però vosaltres no us heu de fer dir mestres, perquè, de mestre, només en teniu un, i tots vosaltres sou germans; ni heu de donar a ningú el nom de “pare” aquí a la terra, perquè, de pare, només en teniu un, que és el del cel; ni us heu de fer dir guies, perquè, de guia, només en teniu un, que és el Crist. El més important de vosaltres, ha de ser servidor vostre. Tothom qui s'enaltirà serà humiliat, però tothom qui s'humiliarà serà enaltit.”

El Papa actual va ser escollit Papa i amb això bisbe de Roma als setanta-vuit anys d'edat per un conclave de cardenals que havien estat escollits en la seva totalitat per Joan Pau II amb el vistiplau previ del cardenal Ratzinger, que era prefecte del Sagrat Col·legi Cardenalici a més de president de la Sagrada Congregació de la Fe.

El cert és que la norma actual obliga els bisbes a presentar la seva renúncia als setanta-cinc anys, per la qual cosa és evident que no poden ser nomenats a partir d'aquesta edat.

Com és, doncs, que es pot nomenar Papa una persona de setanta-vuit anys?

Com es veurà, Benet XVI va ser un bon teòleg, però no un home de govern.

El cert és que es considera que la figura del Papa és especial. Se'l va arribar a anomenar el *vicari de Crist*. Se l'anomena d'ordinari el *Sant Pare* o *Sa Santedat*.

Tot el que té a veure amb aquest organigrama del poder eclesiàstic al seu nivell més alt és sant:

La Santa Seu, la Sagrada Congregació de la Fe, el Sagrat Col·legi Cardenalici, el Sant Ofici, i així fins a la Santa Inquisició... són maneres d'atribuir-se un valor de què, com mostra la història, moltes vegades s'està mancat. Només Jesús sap realment qui és sant i qui no.

De fet, el clergat s'ha apoderat durant molt temps de la institució com si fos seva.

Hi ha un moment en què, quan es parla de l'Església, els mateixos preveres i la jerarquia parlen en termes que són ells l'Església i no el conjunt de la cristiandat.

El Papa actual, Benet XVI, va ser un Papa que va intentar trobar raons en el món actual que mantinguin la validesa de determinades teories i dogmes en què es fonamenta el govern de l'Església. Com hem vist en la seva homilia del 3/12/2008, es preguntava valentament:

És sostenible també avui la doctrina sobre el pecat original? Què és el pecat original?

Al mateix temps, en el seu mandat, es poden ressenyar alguns fets significatius que diuen del seu caràcter i la seva manera de veure les coses.

1. Comparant, a través del diàleg en el segle XII entre un emperador bizantí i un savi de l'islam, el que havia fet la religió d'aquest en relació amb el concepte de la guerra santa. Tal conversa tenia lloc quan estaven en curs les croades del Papat contra l'islam.

2. Parlant del silenci de Déu en relació amb els camps de concentració nazis durant la Segona Guerra Mundial. En lloc de parlar del silenci de l'Església catòlica durant tal confrontació mundial.

3. En relació amb els preservatius i amb la propagació de la sida, rebutjant-los com a mesura de prevenció.

4. I finalment, legalitzant la comunitat lefebvriana amb bisbes nomenats per Lefebvre il·legalment i amb algun d'ells de caràcter nazi.

El Papa hauria d'atendre abans que tot el que diu l'evangelí i considerar-se tant en la seva elecció com en l'exercici de la seva autoritat com un més.

Qui escull el Papa són els cardenals, no l'Esperit Sant. Aquest només actua en això, com en tota la resta, quan se'l deixa.

Penso que el culte a la personalitat, en la figura del Papa, és antievangèlic.

Síntesi conceptual

Les paraules de l'Evangeli de Mateu: “I jo et dic que tu ets Pere, i que damunt d'aquesta pedra edificaré la meva Església” no tenen cap sentit, ja que l'Església s'edifica damunt del Crist, per la nostra fe en Ell, i no sobre sant Pere.

Per això, el que en realitat li va dir Jesús, si és que va dir quelcom al respecte, és: “I jo et dic, Pere, que damunt d'aquesta pedra –la fe– jo edificaré la meva Església.”

L'Església, el poble de Déu, som tots aquells que per la nostra fe vivim en comunió amb Crist.

IV

L'ESGLÉSIA EN EL MÓN ACTUAL. ALGUNS TEMES CONTROVERTITS

No fer el bé és un gran mal.

ROUSSEAU

I

EL PAPER DE LA DONA EN L'ESGLÉSIA DE JESUCRIST

Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 20,1-10):

El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat treta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: "S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat". Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre però no va entrar. Arribà també Simó Pere, que el seguia, i va entrar al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc. Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts. I els dos deixebles se'n tornaren a casa.

(Per què l'Evangelí segons sant Joan no el cita a ell pel seu nom. Tal vegada per ressaltar el paper de Pere?)

Maria es va quedar plorant a fora, a la vora del sepulcre. Mentre plorava, s'ajupí per mirar dins el sepulcre i veié dos àngels vestits de blanc, asseguts al lloc on havia estat posat el cos de Jesús, l'un al cap i l'altre als peus. Ells li diuen:

—Dona, per què plores?

Ella els respon:

—S'han endut el meu Senyor i no sé on l'han posat.

Així que acabà de dir aquestes paraules, es girà i veié Jesús allà dret, però no s'adonava que fos ell.

Jesús li diu:

—Dona, per què plores? Qui busques?

Ella, pensant-se que era l'hortolà, li respon:

—Si te l'has emportat tu, digues-me on l'has posat, i jo mateixa me l'enduré.

Li diu Jesús:

—Maria!

Ella es gira i li diu en la llengua dels hebreus:

—*Rabuni* –que vol dir “mestre”.

Jesús li diu:

—**Deixa'm anar, que encara no he pujat al Pare. Vés a trobar els meus germans i digues-los: “Pujo al meu Pare, que és el vostre Pare, al meu Déu, que és el vostre Déu”.**

Maria Magdalena anà a trobar els deixebles i els anunciava: “He vist el Senyor”.

També els va explicar el que Ell li havia dit.

Segons l'Evangelí de sant Joan, tres dones eren al peu de la creu: Maria, la mare de Jesús, la seva germana, esposa de Cleofàs, i Maria Magdalena.

Segons els altres tres evangelistes, Mateu, Marc i Lluc, en el calvari “hi havia una colla de dones que s'ho miraven de lluny, havien seguit Jesús des de Galilea, prestant-li els seus serveis. Entre elles hi havia Maria Magdalena, Maria, la mare de Jaume (el petit) i de Josep, i la mare dels fills del Zebedeu, Salomé.”

I són elles les que van a visitar el sepulcre el diumenge al matí.

Segons Marc, Jesús va ressuscitar diumenge al fer-se de dia i es va aparèixer en primer lloc a Maria Magdalena. Ella va anar a anunciar-ho als qui havien conviscut amb ell. Però ells no se la van creure.

Per què, si les dones saben estar en primer lloc i Jesús les té en primer lloc, l'Església oficial no?

Essent que la dona està més en l'esperit de l'evangelí i és més humil i està més disposada a servir que l'home.

Els deixebles de Jesús “oficialment” van ser dotze homes, però el seguien molts d'altres, homes i també dones, com narren els evangelis.

(Jesús en va enviar setanta-dos en un moment determinat a predicar l'evangelí i curar la gent.)

II SOBRE EL CELIBAT

“No és bo que l’home estigui sol.”

Això és el que ens diu la Bíblia quan Déu crea l’home.

Entre els deixebles de Jesús n’hi havia de casats i de solters. Sant Pere era casat, com ho diu l’evangeli a l’indicar que Jesús anava a sopar i a reposar a casa del sogre de Pere.

Zaqueu, que era molt baixet, va pujar a un arbre per poder veure Jesús entre la multitud, es va convertir juntament amb la seva família, i va acabar essent bisbe de Cesarea de Filip.

Sant Pau, en la primera carta a Timoteu, detalla com han de ser els bisbes que lideren les incipients comunitats cristianes: “El bisbe ha de ser irreprotxable, marit d’una única dona, sobri, ponderat, educat, hospitalari, capaç d’ensenyar; no ha de beure ni ser cerca-raons, sinó amable, conciliador, desinteressat; que sàpiga governar bé la seva pròpia llar, educant els seus fills amb tota dignitat.

Perquè, si un no sap governar la pròpia casa, com podrà cuidar-se de l’Església de Déu?”

Sant Pau va ordenar bisbe el casat Timoteu, destinatari de la seva carta.

L’evangelista Mateu fa esment de la castedat voluntària.

I en la primera carta als Corintis, sant Pau diu: “El solter cuida de les coses del Senyor. El casat cuida de les coses del món: de com agradar a la seva esposa, i es troba dividit.”

Fins a començament del segle IV, hi va haver sacerdots casats i bisbes, que coexistien amb preveres celibataris.

En el Concili de Nicea, al segle IV, es prohibeix als sacerdots i bisbes: “tenir una dona vivint amb ells, excepte si aquesta és la seva mare, germana, tia o una altra dona que es trobi absolutament per sobre de tota sospita”.

Tanmateix, l'obligatorietat del celibat sacerdotal no va ser sancionada fins al primer concili del Laterà del 1123.

A la seva encíclica *Sacerdotalis caelibatus*, Pau VI recorda que el Concili Vaticà II va admetre que el celibat i el sacerdoci no han anat sempre de la mà, “com apareix en la praxi de l'Església primitiva, i en la tradició de les esglésies orientals”, però que el mateix Concili va confirmar el celibat sacerdotal com una disciplina en concordança amb el seu temps.

És clar que el celibat és una disciplina eclesiàstica condicionada a canvis, Jesús no va exigir aquesta condició als apòstols, entre els quals n'hi havia de casats i de solters.

I el cert és que hi ha homes bons per al sacerdoci de les dues maneres, i que les persones haurien de ser escollides per les seves qualitats i no pel fet de ser solteres o casades.

Maria va ser escollida estant promesa a Josep (que sembla que era vidu i que tenia fills de la primera muller).

Comentari

Prescindir de la realitat, imposant normes que obliden aspectes importants de la persona com és la sexualitat, és equivocat.

Contràriament al que es pensa, el celibat pot comportar en el fons més inconvenients que avantatges enfront del matrimoni.

A més, hi ha quelcom que s'ha d'evitar a tota costa i és l'escàndol que representa el comportament pederasta de molts sacerdots arreu del món, que canalitzen les seves necessitats sexuals d'una manera indeguda. No és un fet aïllat. Pel seu nombre s'ha de considerar que és quelcom molt més generalitzat del que sembla.

La jerarquia eclesiàstica no hauria de donar suport als pederastes ni utilitzar els diners dels creients, que contribueixen al sosteniment de l'Església i a les obres que s'haurien de dur a terme, per reparar el mal que han fet. Els sacerdots afectats han d'estar sotmesos a la llei igual que totes les altres persones.

No hi ha a l'evangeli condemna més gran que aquella que fa Jesús contra aquells qui escandalitzen als infants.

III

RELATIU A LA SEXUALITAT I ALS MÈTODES ANTICONCEPTIUS

La sexualitat no és un fet independent de la naturalesa humana que existeix a voluntat del subjecte passiu, sinó que es troba intrínsecament lligada a la pròpia fisiologia de l'individu i regula aspectes essencials del seu organisme.

La sexualitat té una funció orgànica que no pot ser suprimida arbitràriament i que es troba lligada a la vida humana, físicament i anímicament.

Quan hi ha amor la relació entre un home i una dona es converteix en quelcom sagrat. Quan entre un home i una dona es produeix la conjunció adequada en tots els seus aspectes, la seva relació pot esdevenir quelcom sagrat.

Essent que això es així, la pregunta que jo formulo és:

La sexualitat, que és part important en la relació de parella, ha d'estar limitada a l'acte sexual amb fins reproductius, com diu la jerarquia eclesiàstica?, o és part natural i indissociable de la relació entre persones que s'estimen, independentment que sigui per a fins reproductius o no.

Cosa que lligo també a la consideració que essent natural la relació física entre persones que s'estimen, i amb vista a mantenir criteris de maternitat-paternitat responsables, així com si es vol a un control de la natalitat d'acord amb les possibilitats d'educació, cura dels fills, etc., hauria de considerar-se la licitud dels mètodes anticonceptius –siguin els que siguin– contràriament al que sosté la jerarquia eclesiàstica.

IV EN RELACIÓ AMB L'AVORTAMENT

Penso que:

1r. Hi hauria d'haver una educació adient a cada edat per evitar embarassos no desitjats. Si és necessari, a través dels mètodes anticonceptius adequats.

2n. En el seu cas, una noia embarassada, hauria de tenir la certesa que si no desitja criar el fill, hi hauria institucions que se'n farien càrrec.

3r. Quant a l'avortament pròpiament dit:

D'un costat: Plató, en el seu assaig sobre la immortalitat de l'ànima *Fedó o de la immortalitat de l'ànima*, 400 anys aC ens diu per boca de Sòcrates que si l'ànima és immortal ho és des de sempre, i no només després de la mort. La seva immortalitat pressuposa que existeix des de l'inici.

De l'altre: em pregunto, com a qüestió essencial, quan un embrió en el seu desenvolupament passa a ser un ésser humà? Quan hi ha un organisme que pressuposa l'existència de l'ésser humà?

Sabem també que a l'ésser humà se li pot trasplantar tot menys el cervell. Podria continuar vivint amb una màquina que li substituís el cor, per exemple. I se li poden trasplantar els ronyons, els pulmons, el fetge, etc., tot, absolutament tot menys el seu cervell.

I la pregunta és doncs, quin valor té tot això per si sol si és bescanviable? Un valor relatiu, lligat evidentment a tota la resta.

Sense un cervell plenament constituït no hi ha ésser humà. L'únic que hi ha són òrgans, matèria en un procés de creació de l'ésser humà.

Evidentment que s'ha de respectar aquest procés, depenent, això sí, de la mare. Si aquesta no existís o desaparegués tampoc no s'engendraria l'infant.

Per això penso que la vida de la mare és primordial, almenys fins que el fetus pot existir per si sol, fins i tot desconnectat d'ella en el seu cas; que deu ser a partir, més o menys, del cinquè mes.

Al mateix temps cal considerar que una persona es considera morta quan el cervell deixa d'existir, és a dir, deixa de funcionar.

Si l'ànima és immortal i el cos és mortal, si l'ànima existeix des de sempre, no té ni principi ni fi, i el cos sí, com es lliguen una cosa i l'altra?

No seré jo el qui pretengui dilucidar-ho.

El que penso és que no es pot dogmatitzar massa sense saber de què estem parlant.

D'altra banda, com és possible que els qui es mouen per protegir els ous i les cries de les aus puguin estar a favor de l'avortament amb l'argument que la dona pot disposar del seu cos lliurement? És contrari a la seva pròpia naturalesa destruir allò que només ella té la capacitat de procrear.

La interrupció de l'embaràs per causes greus justificades, només s'hauria de poder produir abans que el cervell de l'ens que es desenvolupa es trobi plenament constituït.

En l'avortament hi ha evidentment no només qui avorta, la dona, sinó també qui efectua l'avortament, el metge. I si complicat pot ser dilucidar-ho per a la dona, igual ho és per al metge.

EPÍLEG

**LA UNITAT DELS CRISTIANS.
CERCAR LA VERITAT**

NOMÉS DES DE LA VERITAT I EL RETORN A ELLA ES POT CONSTRUIR LA UNITAT DELS CRISTIANS

L'Esperit Sant assisteix l'Església quan està en comunió amb Jesucrist. I es manifesta a través de les grans obres que des de múltiples vocacions individuals i col·lectives es porten a terme. Com les que els grans sants duen a terme en benefici de la humanitat i per amor a aquesta.

L'Església de Jesucrist no és només la catòlica, ho són totes les cristianes, que tenen a Ell per referència fonamental. Es pot dir que hi ha moltes esglésies cristianes, però en el fons només n'hi ha una. Tots junts en comunió amb Crist.

Perquè, com defineix el Concili Vaticà II, l'Església és el poble de Déu, i s'ha d'entendre no només circumscrit a l'Església catòlica sinó a totes les esglésies, perquè totes elles tenen per referència l'evangelí i volen viure en comunió amb Crist. Que és a més a més l'únic que realment sap qui està en comunió amb ell i qui no.

La jerarquia eclesiàstica sovint, al llarg de la història, s'ha trobat organitzada en funció del poder polític i terrenal i deslligada de la resta.

En els òrgans de representació de cada Església hi hauria d'haver representants de totes les parts (laics, dones, etc.) elegits d'una manera democràtica i descentralitzada.

QUI NO CERCA LA VERITAT NO ÉS DIGNE DE JESUCRIST

Es diu que la nit negra dels sants consisteix en la revelació d'adonar-se que tot allò que fonamentava la seva fe era equivocat. No m'estranya gens que sigui així, si es té en compte que tots els dogmes de l'Església catòlica són productes fabricats a mida, que no tenen res a veure ni amb l'evangeli ni amb la veritat de la causa de Jesucrist.

Al final de la seva vida, Voltaire considerava la religió organitzada com un frau. Considerava els dogmes de l'Església com part d'un fonamentalisme que pretén dominar l'ésser humà, en funció d'interessos del poder terrenal.

El fanatisme es caracteritza per no deixar pensar i pel temor de l'autoritat humana o divina.

Aquest llibre recull l'opinió d'un lliurepensador, que no pretén exercir més que el seu dret a opinar, cosa que no fan els "entesos", per temor de la jerarquia i/o per un fals temor de Déu. Creuen que Déu els pot castigar o bé la jerarquia "desterrar".

Penso que la teologia s'institueix per la institució eclesiàstica subreptíciament per dominar el món. I que després d'haver aconseguit el poder es manté per encobrir la veritat.

La teologia no pot viure d'esquena a la ciència del món actual.

No hi ha secrets, "tot es desenvolupa vers un gran objectiu: la manifestació plena de Déu a la humanitat."

ÍNDEX

Oració a Jesús

I. SOBRE ELS DOGMES DE L'ESGLÉSIA CATÒLICA

Evangelí

El Nou Testament

L'Imperi cristià

Sobre els dogmes de l'Església catòlica

1. El pecat original

(Referències 1r, 1-A i 1-B de l'apartat anterior)

1.1. En relació amb l'Antic Testament

2. Sobre el misteri pasqual

3. Relatiu a la condició humana i/o divina de Jesús

Sobre el naixement de Jesús i els àngels que anuncien a

Maria i a Zacaries el naixement de Joan i el de Jesús

Joan Baptista i Jesús

Sobre Jesús i la seva família

En relació amb les possibles aparicions de Maria

II. SENSE DOGMES

Paraula de Déu o paraula humana?

De com afectaria la fi del dogma a la interpretació de
l'evangelí

El dogma de la salvació de la humanitat per Crist redemptor

Sobre el pla de Déu en relació amb la redempció del suposat
pecat original

Dues condicions indispensables per a la redempció de la
humanitat segons la teologia dogmàtica

Els dogmes de fe

Els dogmes han estat revelats per Déu?

Els evangelis han estat revelats per Déu?

Algunes grans diferències i contradiccions entre els evangelis

Les fonts de sant Pau

Pau, corregit pels primers apòstols

És paraula de Déu el que diu sant Pau?

L'Església és santa?

Jesús és Déu?
De la teoria creacionista del món a la teoria de l'evolució
Només hi ha un Déu i sempre és el mateix
Les lleis que regeixen l'univers
La llei de la justícia universal
L'home se salva per les seves obres, obrant el bé
Sobre la devoció a Maria
Com es compensa doncs l'error i la maldat?
Com s'equilibra i com es redimeix?
Sobre la consciència del bé i del mal

III. LA INSTITUCIÓ DEL PAPAT I LES SEVES PRERROGATIVES. LA JERARQUIA ECLESIASTICA

Qüestió prèvia
Els apòstols, persones normals, ni més ni menys
La institució i la jerarquia
I. La institució del Papat
II. Les prerrogatives del Papat
III. La jerarquia eclesiàstica
IV. Quant al govern de l'Església.
El Papa, una persona com la resta

IV. L'ESGLÉSIA EN EL MÓN ACTUAL. ALGUNS TEMES CONTROVERTITS

I. El paper de la dona en l'Església de Jesucrist
II. Sobre el celibat
III. Relatiu a la sexualitat i als mètodes anticonceptius
IV. En relació amb l'avortament

EPÍLEG. LA UNITAT DELS CRISTIANS. CERCAR LA VERITAT

Només des de la veritat i el retorn a ella es pot construir la
unitat dels cristians
Qui no cerca la veritat no és digne de Jesucrist

Corol·lari

Tot és mentida.
Només allò que hi ha dins meu, no ho és:
L'esperit de la veritat, de la justícia i del bé.
Tot l'altre, una ficció... de la nostra ment.
La veritat és dins dels nostres cors
i res no la pot pas usurpar.

Joan Masuet Puxeu

Va néixer a Llinars del Vallès (Barcelona). És arquitecte, especialitzat en urbanisme. Dedicat a la política durant uns anys, ha estat alcalde del seu municipi.

És autor de diversos llibres d'assaig i de poesia: *La realitat, el factor humà i la política*, *Del socialisme "científic" al socialisme democràtic*, *La construcció de la ciutat*, *El brogit del meu cor*, i *Síntesi conceptual*.

El codi pontifici ha estat traduït del català al castellà, italià i francès.

Contraportada

***El codi pontifici* és un assaig crític sobre els dogmes de l'Església catòlica que posa de manifest la distància que separa l'Església oficial de l'evangeli de Jesús.**

L'autor considera que els dogmes establerts a través del temps són una construcció teològica artificial, que no s'ajusta a l'evangeli. Considera, també, que Jesús no va instituir el Papat ni les seves prerrogatives, tal com es pretén.

Si el que intenta demostrar aquest llibre és cert, la història del cristianisme canviaria radicalment, retornant l'Església catòlica als seus orígens, sense dogmes i sense una jerarquia de grans sacerdots i infal·lible.

El debat que planteja aquest llibre és d'una importància capital. Mostra com al costat de la més gran veritat de la història, Jesús, tal vegada hi ha una de les més grans mentides: els dogmes.

Dels dogmes, aparentment, ningú en fa cas, però són ells els que sostenen tota la doctrina oficial de l'Església i a la pròpia Institució eclesiàstica.

S'ha de retornar l'Església a l'evangeli de Jesucrist i no a l'evangeli que s'interpreta des de la teologia dogmàtica que ha estat construïda de forma interessada per la Institució eclesiàstica des de l'època en que el poder polític i el religiós han anat junts.